

CHRÁMY DARAKŮ

H.G.Ewers

CREST III byla odhozena časovým transponderem z roku 2404 „reálného“ času o 52 392 roky zpátky a zároveň vržena zpět do Mléčné dráhy. Past, přichystaná Mistry ostrovů, sklapla. Avšak závěrečná a nejdůležitější fáze celé operace Mistrům ostrovů přece jen nevyšla: nepodařilo se jim zničit CREST III, když se opět objevila nad Kahalem!

Atlanovi se díky jeho zkušenostem, nasbíraným během deseti tisíc let života, podařilo přelstít velitele lemurské hlídkové flotily a uniknout s CRESTEM III do bezpečí. Bylo to však zrádné bezpečí, protože Lemurové, Pozemšťané těch dávných časů, byli zavilými nepřáteli Pozemšťanů z roku 2404, a také Halut'ané v roce 49 988 před Kristem urputně bojovali s lidmi ze všech časů.

Jakmile Rhodan zjistil, že CREST III není jediným kosmickým objektem, který Mistři ostrovů vrhli do daleké minulosti, určil posádce nový úkol: zachránit potenciální spojence z létajícího kosmodromu MA-geniální.

O výsledku boje s výsádkem Halut'anů bylo rozhodnuto v chrámu Daraků...

1.

Rudé slunce se nacházelo v tak zvané východní části galaktického centra ve vzdálenosti asi deseti tisíc sedmi set světelných let od Kahala. Bylo asi čtyřístakrát větší než pozemské Slunce. Na vnější straně koróny se vznášelo jako mikroskopické zrnko prachu, ve srovnání s rudo-oranžovým obrem zcela zanikající v jeho záři.

Nicméně to „zrnko“ mělo v průměru dva a půl kilometru, nemluvě o zesíleném pásu kolem „rovníku“ a vnějších hangárech. V lidských měřítkách to byl obr. Byl chráněn HD-štítem a vyzbrojen šedesáti transformačními děly nejtěžší ráže. Žádná známá civilizace v kosmu se nemohla pochlubit tak dokonalou válečnou lodí.

Přesto musela CREST III couvnout před drtivou přesilou lemurského loďstva a překotně prchat do bezpečí v okolí rudého slunce, kde nemohla být zaměřena. V tomto případě se nadmíru jasně ukázalo, jak relativní je „neporazitelnost“ vlajkové lodi solárního loďstva. Pozemšťany to ale nezbavilo odvahy ani rozvahy. Taková

lidé jako Perry Rhodan už nejednou čelili podobně kritickým situacím.

Velký administrátor svolal poradu na 11 hodin dne 13. května 2404 standardního času. Už toto vročení ukazovalo, že Rhodan se nemíní smířit se stávající situací. To by musel svolat poradu na rok 49 988 před Kristem.

Už deset minut před zahájením porady se celá posádka, vyjma minimálního počtu službu konajících, shromáždila před obrazovkami, na kterých mohla sledovat

přímý přenos z porady. Všichni napjatě čekali.

Pouze dva muži klidně hráli šachy: Arban Cubri a jeho přítel a stálý protivník u šachovnice, Nash Horlow. Oba byli poručíky a sloužili ve výsadkové jednotce CRESTU III. Oba kdysi sloužili na lehkém křižníku WYOMING a křižovali na něm galaxii po čtyři roky. Potom starý křižník, ověnčený mnoha úspěchy, přece jen dosloužil a šel do šrotu jako každá loď, ať již slavná, či ne. Poručíci dostali dovolenou a trávili ji na Zemi. Brzy však zjistili, že se jim tam nelíbí. Vládl tam zcela jiný duch než na kosmických lodích první linie, do očí jim bila nevraživost, neustálý konkurenční boj, stupňovaný konzum a touha po zábavě. Chybělo jim kamarádství astronautů, dobrodružství i napětí vesmírných cest a zápasů. Zprotivila se jim zjištění, kterou pozorovali na každém kroku, a bezduché pachtění, které jim připomínalo spíše mraveniště než lidskou společnost.

Proto se sami přihlásili ke službě v nejvzdálenějších končinách vesmíru. Shodou okolností to udělali právě v okamžiku, kdy na Zemi pracovala komise, která se starala o doplnění posádky CRESTU III, nové lodi galaktické třídy, která měla nahradit dosavadní vlajkovou loď CREST II. Po vyhodnocení všech údajů byli určeni ke službě v Andromedě na CRESTU III. Jejich sen se splnil. Byli vskutku nejdál od Země, v první linii.

Netušili však, že brzy budou odhozeni zpět do Mléčné dráhy a dokonce k Zemi, ovšem v čase o padesát tisíc let posunutém zpět.

„Šach!“ řekl Arban a potáhl z cigarety.

Vtom v místnosti nastal ruch. Na obrazovce bylo vidět, že do čela konferenčního stolu, u něhož už byli shromážděni vyšší důstojníci, zasedli Rhodan, po jeho pravici Atlan a po levici John Marshall. Kamera zabrala zblízka Rhodanův obličej. Porada byla zahájena...

Velký administrátor přešel rovnou k jádru věci: „Pánové, všichni víme, že dnes a tady nejde o vypracování nového ofenzivního plánu. Musíme si přiznat nepříjemnou skutečnost, že není v našich silách prolomit obklíčení sedmdesáti tisíc lemurských válečných lodí z Kahala. Stejně tak nemůžeme podniknout ani nový pokus dostat se k Zemi. Lemurští velitelé jsou již o nás dostatečně informováni a podniknou na nás hon, jakmile se někde objevíme. To jsou však pouze výchozí skutečnosti, které musíme mít stále na paměti, jsou spíše taktické povahy."

Rhodan se odmlčel. „Náš hlavní problém je však strategický. Mistři ostrovů byli svým časovým agentem Orghonem informováni, koho vlastně odhodili do minulosti a či loď to byla, která ohrozila centrum jejich moci. Nepochybuji, že tito zločinci nebudou váhat a pokusí se likvidovat nebezpečí jednou provždy tím, že napadnou Solární impérium. Nejhorší na tom je, že naši současníci vůbec netuší, jaké nebezpečí jim hrozí."

Rhodan zvýšil hlas aby zdůraznil závěr. „je proto naší první povinností informovat lidi z roku 2404 o stávajícím nebezpečí, naše vlastní záchrana musí být pro nás až na druhém místě. Přesto se kloním k optimismu, pánové!"

Rhodan se pohodlně opřel v křesle a klouzal pohledem po tvářích svých věrných: šéf sboru mutantů, telepat John Marshall, admirál Atlan, přítel, starší o deset tisíc let, důstojník pro zvláštní úkoly Gucky, Melbar Kasom, potomek kolonistů z planety Ertrus, plukovník Cart Rudo, Epsalan, kapitán vlajkové lodi, Dr. Hong Kao, hlavní matematik proslulý svými šílenými idejemi, Icho Tolot, halutský dobrodruh, vážící skoro dvě tuny, a další.

Atlan zvedl ruku. Rhodan věděl, že když se Atlan přihlásí na takovém shromáždění, určitě už má připravený nějaký plán. Někdejší admirál kosmického loďstva Arkonidanů byl dovedný taktik a obezřetný stratég a měl mnohem více zkušeností než kdokoliv z Pozemšťanů.

„Naprosto souhlasím s Velkým administrátorem, že nejnaléhavějším úkolem je varování lidstva pětadvacátého století před hrozícím nebezpečím," prohlásil Atlan. „Vedle toho se však musíme poohlédnout po nějaké planetě, kde bychom si mohli zřídit základnu. Bitva u Kahala nám ukázala, jak snadno může být poškozen dokonce takový kosmický obr, jakým je CREST III. Měli

jsme šťastí, že šlo o lehká poškození, která jsme mohli opravit bez přistání, ale v budoucnosti nemusíme mít takové šťastí. Je proto dobré mít v záloze zalidněnou planetu s dosti vyspělým kosmickým průmyslem."

Admirál zkřížil ruce na prsou na znamení, že skončil, a o slovo se okamžitě přihlásil plukovník Rudo.

„Rád bych podpořil návrh admirála

Atlana," prohlásil úvodem. „CREST III je zároveň naší základnou, domovem i zbraní. Je proto nutné pečovat o její bojeschopnost, jinak budeme ztraceni."

Rhodan se pousmál, bylo známo, že Rudo miluje CREST III jako vlastní dítě a podporuje každý návrh, který může lodi prospět.

„Má někdo nějaké námitky?" zeptal se Rhodan, ačkoliv byl přesvědčen, že všichni souhlasí. K jeho překvapení se přihlásil Tolot.

„Nejde o námitku, pane," řekl Haluťan. „Spíš doplňující návrh. Víme, že příslušníci mého národa v časech, ve kterých nyní jsme, se pokoušeli dobýt naši galaxii. Nemohli bychom přesměrovat jejich expanzi k Andromedě?"

Návrh vyvolal rozruch a Tolot vyčkal, dokud se hluk neztišil. „Připouštím, že můj návrh může pramenit z pocitu beznaděje. Není však nepodložený. Haluťané této doby jsou barbaři, ale se znalostmi a prostředky galaktických dobyvatelů. Nedají se přímo ovlivnit, ale pokud se dovědí, jaký význam má Kahalo a šestiúhelníkový transmitter, možná se sami rozhodnou zaútočit na Andromedu a tím i nám otevřou cestu zpět do Druhé galaxie..."

Tentokrát se po jeho slovech rozhostilo ticho. Mnozí se tvářili skepticky nebo odmítavě, jiní zamyšleně. Z tváře Velkého administrátora se nedalo nic vyčíst. Asi po minutě se však právě on ujal slova.

„Naše dosavadní zkušenosti s vašimi dávnými předky, Tolote, nás, myslím, neopravňují k naději, že bychom mohli přesměrovat expanzi..."

Vtom však byl vyrušen příchodem po-

bočníka, který mu podával nějakou pásku. Rhodan ji přečetl a v očích mu zablýskalo. Potom se podíval přímo do kamery a oznámil: „Končím poradou, pánové. Přednesené argumenty budou vyhodnoceny pozitronikou." Usmál se, ale ten úsměv platil jen neviditelným divákům. „Vraťte se ke své práci. Právě jsem obdržel

zbloudilou rádiovou zprávu, ale není žádný důvod ke znepokojení."

Usmívající se Rhodanův obličej zmizel, obrazovka zhasla. Arban Cubri se zadíval na přítele. Na ebenově černém obličejí Masaje Horlowa nebylo vidět žádné vzrušení, pouze čelo mu proťala dlouhá, hluboká vráska.

„Zbloudilá zpráva," zamumlal Arban. „Už jsi někdy slyšel o něčem takovém? Galaxie se hemží různými zprávami, které nejsou určeny nám, dlouháne. Když si však šéf jednu vybere a označí ji za zbloudilou, pak můžeš vzít jed na to, že je alarmující až dost. Jdu se natáhnout, protože brzy nás čeká akce, kamaráde."

Oba přátelé se zvedli současně. Nash Horlow převyšoval Cubriho aspoň o hlavu, navíc byl hubený a jeho výška tím více vynikla.

„Zdřímnout si nikdy neškodí," souhlasil dlouhán. Oba společně opustili klubovnu a pohyblivým chodníkem se nechali dovézt k výtahu MA-9. Když však míjeli pootevřené dveře další společenské místnosti, Cubri zavěťřil jako honící pes. Z místnosti bylo slyšet hlasitý hovor.

„Kde je takhle živo, musí být něco k pití," usoudil Arban.

„Sklenici mléka bych si dal," připojil se Masaj.

„Jsi a navždy zůstaneš barbarem," prohlásil Cubri a otřásl se odporem. „Civilizovaní lidé pijí touhle dobou whisky." Rychle seskočil z dopravníku a vtrhl do dveří. V místnosti bylo plno, lidé seděli těsně jeden vedle druhého a před každým stála sklenka slibně vypadajícího moku. Společnost se právě dala do zpěvu, který se spíš podobal řevu.

„Ať žije jubilant!" pokusil se překřičet řev nějaký seržant a zvedl sklenici. „Ať žije!" odpověděl mu mnohohlasý sbor.

Pouze jeden poručík seděl strnule a neúčastnil se všeobecného veselí. To bude ten jubilant, blesklo Arbanovi hlavou. Také bych nerad slavil své narozeniny s předstihem padesáti tisíc let. Přikročil k pultu a třeskl dvěma sklenicemi o sebe, aby upoutal pozornost obsluhujícího robota.

„Dvojitou skotskou," poručil si Arban a zaváhal. Nakonec se přece jen přemohl a dodal: „A sklenici horkého mléka."

„je mi líto," oznámil robotův hlas. „Podávání alkoholických nápojů bylo před pěti minutami zakázáno. Budete si přát dvě sklenice mléka?"

„ne!" zděšeně vykřikl poručík. „A co pijí tihle? Pivo snad není

alkohol?"

„Odpověď na otázku číslo jedna: pijí limonádu, pane. Odpověď číslo dvě: pivo je alkohol, pane," odříkával monotónně robot.

„Limonádu?" vyhrkl Cubri. „A to je tak rozjařilo?"

Nechápavě vrtěl hlavou po celou dobu,

co Nash pil své mléko. Měl pocit, že už světu vůbec nerozumí, jedno však věděl jistě a také to přáteli sdělil: „Před pár minutami zakázali prodej alkoholických nápojů. Sázím svůj měsíční žold, že za tím vězí ta zatracená zbloudilá zpráva!"

Rhodan vyčkal, až se kamera vypne, a potom se obrátil na účastníky porady: „Právě jsem se dověděl, že nejen my jsme byli odhozeni do minulosti. Přečtu vám zprávu, kterou jsme zachytili: Živí volají mrtvé. Zdravíme vás z budoucnosti. Ještě důležitější mi připadá to, že tato nešif-rovaná zpráva byla vyslána v našem interkosmu."

„Pozemšťané!" zvolal Rudo do nastalého ticha, ale Rhodan pouze pokrčil rameny. Nikdo další se o slovo nepřihlásil.

„Vraťte se všichni na svá místa, uvidíme co z toho vzejde," rozhodl Rhodan a konferenční sál se okamžitě vyprázdnil. Rhodan přešel na můstek. Hned u vchodu ho doslova přepadl rozčilený Kalak.

„Poslední část zprávy nebyla v interkosmu," chrлил ze sebe kosmický inženýr takovým tempem, že mu Rhodan sotva rozuměl. „Byla v jazyce Veslařů. Víte, co to znamená?"

„Uklidněte se, prosím, a vysvětlíte mi, co to podle vás znamená," vyzval ho Velký administrátor.

„Uklidnit se nedokážu, ale vím, co to znamená!" vykřikl Kalak. „Musí tu být ještě jiní kosmičtí inženýři, pane, zde a v tomto čase!"

„Doprovod'te mě do radiové centrály, prosím," klidně ho požádal Rhodan. „Snad tam už mají, nebo zanedlouho zachytí, další zprávy."

Velitel spojařů, major Wholey, vyskočil, sotva je uviděl vstupovat a okamžitě se začal omlouvat: „Promiňte, pane, poslední tři slova zprávy byla v interandru a my jsme je nestačili přeložit než jsme vám zprávu dodali, obsahují prosbu o pomoc. Prosíme o pomoc, tak je to přesně."

„Zachytili jste další zprávy, majore?" zeptal se Rhodan.

„ne, pane," odpověděl Afropozemšťan. „Ale automatika zaměřila polohu vysílače. Známe směr a vzdálenost, tu tedy bohužel jen

přibližně - od čtyř do pěti tisíc světelných let."

„Musíte dát okamžitě povel ke startu, pane," vykřikl Kalak.
„Určitě jsou to Veslaři, kteří se..."

„Ovládejte se, Kalaku. Nikomu nepomůžeme, když se naslepo vydáme do prostoru o délce tisíc světelných let," přerušil ho Rhodan a obrátil se na Wholeyho. „Předpokládám, že cizinci budou svou zprávu opakovat. Postarejte se o přesnější zaměření vysílače. Vyšlete zaměřovací sondy, potom budeme moci upřesnit polohu v rozsahu dvou světelných let."

Než se Rhodan a Kalak vrátili na můstek, kosmicky inženýr se zcela uklidnil, patrně ho Rhodanovy argumenty přesvědčily. Atlan však zřejmě měl další nápad a okamžitě odvedl Rhodana stranou.

„Poslouchej, Pozemšťane, jak ti cizinci mohli zachytit naše vysílání? Máme přeci směrovou anténu, nebo snad ne?" zeptal se tiše.

„Myslíš si snad, že jsem tajně nechal vyslat nesměřovanou zprávu?" s letným úsměvem se zeptal Rhodan. „Tomu jistě nevěříš. Mám proto jediné vysvětlení. Cizinci se pohybují někde na prodloužení trasy CREST III - Kahalo. Jinak by skutečně nemohli naše vysílání zachytit. Ostatně se zřejmě nejedná o Pozemšťany, jak jsme si původně mysleli."

„Tak tedy Veslaři," řekl zamyšleně Atlan, když vyslechl Rhodanovu zprávu o tom, co se dověděl od Kalaka a Wholeyho. „Ale neříkal nám Kalak, že Mistři ostrovů Veslaře vyhubili? Jak se tedy mohli objevit v Mléčné dráze a v tomto čase? Něco mi tu nehraje, Perry."

„Myslíš, že spolupracují s Mistry ostrovů?" zeptal se Rhodan, ale než Atlan stačil odpovědět, ozval se interkom, a když ho Rhodan zapnul, uviděl Wholeyho tvář.

„Zachytili jsme opakování zprávy, probíhá zaměření," ohlásil.

„Děkuji, výsledky hlase," řekl Rhodan a zamyšleně se díval na mapu centra Mléčné dráhy. Tam někde byl někdo, kdo žádal o pomoc. Čistě náhodou zachytil vysílání CRESTU III, které mělo pouze umožnit bratrům Woolverovým návrat z Kahala do CRESTU III. Byl to vlastně dopravní prostředek, nikoliv nosič zpráv. Kolik bytostí, které potřebují pomoc, takové štěstí nemělo?

Minuty plynuly a slíbené výsledky nepřicházely. Teprve nové opakování zprávy po deseti minutách umožnilo upřesnit polohu

vysílačky s přesností půldruhého světelného roku. Cizí loď se nacházela ve vzdálenosti 4610 světelných let na okraji galaktického centra, 8315 světelných let od šestiúhelníkového slunečního transmiteru.

Rhodan okamžitě nechal vyhlásit poplach druhého stupně a vzápětí dal povel ke startu. CREST III měla opět cíl.

2.

Plukovník John C. Shelton zůstal stát u jednoho z mála termoplastových okének a odtud objevil příčinu neustálých otřesů kopule. Vypadalo to jako okurka, až na to, že byla dlouhá asi deset metrů a na dva metry široká. Navíc to mělo několik set nožiček. Hlavu toho tvora představovalo pouhé rohovité zesílení přední části těla, kde byly umístěny také zapadlé oči. Zvíře vytrvale tlouklo hlavou do kopule.

Veslař, doprovázející plukovníka, něco řekl a nadporučík Messier mu jeho slova přeložil: „Říkají tomu zvířeti Ontaman. Maahkové je chovají a cvičí. Před několika dny poštvají ty obludy proti nám.”

Sheltona ta slova překvapila. „Proč je nepostřílíte? To přece nemůže být problém, nebo ano?” zeptal se.

„Naše osada ještě není hotová a létající kosmodrom nám neposkytuje žádný přísun, neboť na nás útočí Halut'ané. Pojd'me dál, prosím. Malok už je jistě netrpělivý,” odpověděl Veslař.

Plukovník vrhl ještě jeden pohled z okénka směrem ke sklovitému lesu a následoval kosmického inženýra.

Nadporučíci Uwanok a Messier a on už byli pět hodin na planetě Washun poté, co je bezejmenná věc vysadila z transmitterské klece. Naprosto vyčerpání usnuli.

Probudili je Veslaři a oznámili, že zachytili cizí vysílání neobvyklé síly. V podstatě to nebylo nic tak neobvyklého, protože právě probíhala válka mezi dvěma obrovskými říšemi: Lemurem a Halutem. Hypervysílačky pracovaly nepřetržitě.

Tento signál byl ale výjimečný tím, že nepatřil do časů Lemurů. Text byl v interkosmu, řeči, vyvinuté o více než čtyřicet tisíc let později, a zněl: Živí volají mrtvé. Zdravíme vás z budoucnosti.

Shelton kosmické inženýry požádal, aby vyslali stejnou zprávu s dodatkem: a prosíme o pomoc. To právě došli ke dveřím.

„Prosím, pane!” přeložil výzvu jejich průvodce poručík Messier. Plukovník se musel naklonit, aby prošel nízkými dveřmi. Veslaři

měřili v průměru jen půldruhého metru a byli také stejně širocí. Konstrukce stanice odpovídala jejich rozměrům.

Pozemšťané Maloka ještě osobně neznali. Majitel kosmodromu MA-geniální byl ve čtvercové místnosti sám. Stál široce rozkročený u nízkého psacího stolu, jeho černý obličej se leskl a ohnivě rudý plnovous byl nejdelší z těch, jaké u Veslařů viděli. Na sobě měl sněhobílý overal jako všichni kosmičtí inženýři. Trojice Pozemšťanů zasalutovala.

„Bud’te vítáni, pánové," řekl Malok v bezchybném interkosmu a s uspokojením zaznamenal jejich překvapení. „Na stanici Washun máme tlumočnická zařízení i aparaturu pro hypnoučení."

„Ledovec" Shelton, tu přezdívkou mu dali vojáci z jeho komanda a celkem dobře ho vystihovala, se posadil do křesla, do nějž by se vešli tři Pozemšťané. Ostatní následovali jeho příkladu.

„Budeme vysílat vámi navržený text třikrát, v krátkých časových intervalech," oznámil Malok. „Ale dovětek, který jste navrhl, jsme se rozhodli vysílat v řeči našeho národa."

„Proč to?" zeptal se Messier. „Ti, co vysílali, nesporně znají interkosmo, ale jaké další řeči znají, to nevíme. Myslíte si, že jsou to Veslaři?"

„Tuto změnu jsme provedli na základě propočtů pozitroniky, která ji považuje za optimální," vysvětlil Malok. „je to takřka bezchybný stroj."

„Ale jen takřka," zdůraznil Uwanok s úsměvem. „Jinak bychom neuvízli na základně, kterou stěží hájíme proti Maahkům doby kamenné."

Malok přikývl. „To je ovšem jiná historie. Chybí nám nabíječky pro energetické zbraně a aparatura pro výrobu kyslíku, protože v době příprav nás napadly halutské lodě a přerušily zásobování. O tom si můžeme promluvit později, pokud budeme naživu. Asi jste si už všimli, jak špatný tu máme vzduch. Musíme šetřit kyslíkem."

„Doufejme, že cizinci nám přijdou na pomoc včas," poznamenal Shelton. „Určitě disponují velkou kosmickou lodí, hypervysílač o takovém výkonu nemůže být instalován na nějakém člunu."

„Ano, cizinci," protáhl zamyšleně šéf Veslařů. „Máte nějakou představu o tom, kdo by to mohl být?"

„Jsem praktik a jsem na to hrdý," prohlásil plukovník. „A jako praktik vám říkám, že připadá v úvahu jediná loď, naše vlastní."

Pokud víme, je v Mléčné dráze

pouze jediná loď, která pochází z našich časů a používá interkosmo. je to CREST III. Má také hypervysílač o obrovském výkonu."

„Pochybuji, pane," namítl poručík Messier. „Co by přimělo Velkého administrátora vyslat zprávu takového znění?"

„Souhlasím s Messierem," připojil se Uwanok. „Zpráva je pro lidi, z našeho hlediska již více než padesát tisíc let mrtvé, bezobsažná. Co znamená: Zdravíme vás z budoucnosti? Rhodan by se určitě nespokojil s takovým textem. Proto si myslím, že ji neodvysílala CREST III."

Shelton jen pokrčil rameny. „Vaše argumenty jsou jen teoretické a nepřesvědčují mě. A vůbec celý spor nemá smysl. Pokud cizinci, a jsou-li to cizinci, naši zprávu zachytí a zaměří nás, budeme o nich brzy vědět víc."

„Máte pravdu, jsou to spekulace a na skutečnosti nic nezmění," podpořil ho Malok. „Změňme téma..."

K tomu však už nedošlo, protože zavy-la poplašná siréna. Malok okamžitě stiskl tlačítko telekomu a vyštěkl: „Malok. Co se děje?"

„Čtvrtá kopule prolomena," oznámil nějaký hlas a Messier to okamžitě přeložil. Velitel komanda se zvedl a vytáhl svůj paprskomet.

„My jim ukážeme," prohlásil Ledovec. „Zničíme ta monstra."

Vnější mikrofony na přilbách zprostředkovaly Pozemšťanům zvuky pravěkého řevu. Rozhodně to nervy neuklidňovalo, ale zdálo se, že aspoň plukovník Shelton žádné nervy nemá. Postupoval klidně a metodicky, šetřil energií, protože věděl, že Veslaři mu novou municí dodat nemohou. Každý jeho výstřel znamenal zásah. Okurkovití Ontamani byli decimováni.

Náhle však z lesa vyrazily další obludy. Modře se třpytící kuželovité postavy, asi šest metrů vysoké, se pohybovaly pomalu a na první pohled nepředstavovaly vážné nebezpečí. Veslaři si jich nevšíмали.

Shelton však dal znamení svým lidem a první se rozběhl směrem k lesu, obludám vstříc. Nestřílel. Když od nich byli vzdáleni pouhých dvacet metrů, dal povel ke střelbě. Tři zářivé impulsy zasáhly cíle. Plukovník už zamířil na další pochodující věž, když s úžasem konstatoval, že všichni tři zasažení se klidně pohybuji dál. Možná

byli zranění, rozhodně však ne mrtví.

Shelton rychle zamířil na jednoho ze zasažených a vystřelil znovu. Potřeboval pět vteřin na to, aby ho konečně zničil. Ostatní se tou dobou dokolébali na vzdálenost pouhých deseti metrů. V tu chvíli Pozemšťany čekalo další překvapení.

Hrot kužele, vrchol každého monstra se rozevřel jako obrovská, nádherná orchidej, a z jejího středu vybíhaly a pohybovaly se neuvěřitelnou rychlostí stovky bílých, slizkých nitek.

Cosí neviditelného srazilo Uwanoka k zemi, a když se vzpamatoval z překvapení zjistil, že je omotán jakousi lepkavou sítí, či spíše předivem a rychle vlečen k nejbližšímu kuželu.

Uklidnilo ho trochu, když si uvědomil, že má aktivovaný osobní štít, který odolává běžným energetickým zbraním, tím spíše mu nemohou uškodit nějaké organické látky, jak usoudil. Vzápětí ho však napadlo, - byl nejvyšší čas - jakých vedlejších účinků dosahují Maahkové pomocí svých ochočených bestii. Pokud větší část skupiny, která podnikla protiútok, bude na čas vyřazena z boje, Maahkové stanici snadnou dobudou.

Uwanok zapnul svůj antigravitační generátor na plný výkon a vystřelil vzhůru. Let trval však sotva pouhou vteřinu. Pak se jeho pohyb prudkým trhnutím zastavil. Antigrav marně bojoval se spojenými silami organických vláken a přitažlivosti téměř 3 g. Uwanok visel jako upoutaný balon ve výšce patnácti metrů nad povrchem. Naštěstí se mohl volně pohybovat aspoň v omezeném prostoru, který mu poskytoval individuální štít. Převrátil se tedy na břicho, aby viděl na ten zrádný květ, z něhož vybíhalo předivo, které ho spoutávalo.

Vystřelil a tentokrát stačil jediný výstřel a monstrum padlo. Kalich údajného květu byl zřejmě jeho zranitelným místem. Bílé výhonky okamžitě odumřely a odpadly a uvolněný nadporučík letěl vzhůru, dokud se mu nepodařilo správně nastavit antigrav.

„Haló, plukovníku, Messiere, vystoupejte do mě výšky," zavolal do vestavěného mikrofonu v přilbě. „Odsud si s těmi věžemi poradíme mnohem snáz." Odpověď však nedostal.

Viděl, že Veslaři už bojují i s kuželovými obry, ale postupují kupředu jen velice pomalu. Aino se obával, že posádka čtvrté kopule podlehne, ještě víc ho však znepokojoval osud jeho druhů, které nikde neviděl. Nejdříve objevil rodáka z Marsu. Visel těsně pod

kalichem jedné z věží. Jediná dobře mířená střela obludu zničila a Messier padl na zem. Nebýt jeho štítu, měl by přinejmenším zpřelámané všechny kosti.

Další pátrání musel přerušit, protože se z lesa konečně vyřítili Maahkové. S nimi Uwanok neměl slitování, protože věděl, že jejich potomci budou nejzavilejšími nepřáteli všech humanoidů. Koutkem oka zahlédl, že Messier se konečně zvedl a začal střílet. Vyřídil dvě věžovité obludy.

„Co je se Sheltonem?“ zakřičel do mikrofonu Uwanok.

Zřejmě si teprve teď otřesený poručík vzpomněl na velitele.

„Odvlekli ho do džungle, rychle, musíme za ním,“ vyrazil zděšeně.

Oba Pozemšťané zapnuli své antigravy na plný výkon a rozletěli se k pralesu. Teprve cestou Messier informoval Uwanoka o tom, co se stalo. Plukovník vypnul štít, protože prý je tak snadnější bojovat s předivem, které je ovíjelo. Nejdříve se to osvědčilo, pak ale proti Sheltonovi vyrazily dvě věže společně a zatímco likvidoval jednu, ho druhá dostala. „Pokusil jsem se ho osvobodit, ale dopadl jsem stejně jako on,“ řekl na závěr nadporučík.

Aina polil studený pot. Kdyby to předivo plnou silou sevřelo přílbu... Ani to nechtěl domyslet.

„Tamhle je nějaká věž!“ zvolal Messier.

Uwanok se rozletěl směrem, kterým Pierre ukazoval. Vzduch byl neuvěřitelně průzračný a Aino skoro okamžitě spat-

řil osamělou věž ve vzdálenosti asi tří kilometrů. Další nebyly vidět. „Pospěšte si,“ křikl Aino.

Pohled na věž zblízka je však zděsil. Kalich byl zavřený a visel dolů, jako by byl něčím obtěžkán. Shelton!

Je plukovník skutečně zajatcem květu, nebo už ho věž vstřebala do svých útrob? Její základna měla čtyři metry v průměru. Mají střílet? A když, tak kam mají mířit. Oba mysleli na totéž, nikdo však zatím nepromluvil.

„Tam,“ vykřikl konečně Messier. „Transmiterový blok!“

Uwanok už také upozoroval hranolovitou stavbu. Ty věže byly na Washun dopraveny transmiterem! Uwanok se podívil, že ho to nenapadlo dřív, kde by se tu jinak tak z ničeho nic vzaly? Na útok bylo však už pozdě. Najednou se květ otevřel a smotek ze slizkých vláken vystřelil směrem k transmitteru. Vchod se otevřel a podivný balík zmizel v útrebách stavby.

Vzápětí se vlákna stáhla zpět. Byl to pohyb ještě rychlejší, teď volně vlála, břemene se už zbavila.

Oba muži okamžitě zapomněli na věž a rozletěli se k budově, před ní se spustili na zem a se zbraněmi v rukou se vrhli k otevřenému vchodu.

Mohutný výbuch je odhodil zpět. Když se usadil prach a oni se trochu vzpamatovali, viděli, že na místě budovy je jen hromada trosek...

Několik minut se důstojníci pokoušeli najít v troskách svého velitele a vyprostit ho. Potom se objevili Maahkové. Vynořili se ze všech stran najednou. Zbraně Pozemšťanů je kosily, ale pravěcí Maahkové na to vůbec nedbali. Místa padlých okamžitě zaujímali noví bojovníci. Zdálo se, že jejich zdroje jsou nevyčerpatelné.

Uwanok a Messier byli vojáky Impéria a jako taková se naučili potlačovat své city a řídit se rozumem. A rozum jim říkal, že svému veliteli nemohou pomoci, když jsou nuceni bojovat o vlastní život. Naopak Veslařům ze stanice mohli prokázat opravdu cenné služby. Proto neváhali a zapnuli antigravitační generátory, vznesli se a nejvyšší rychlostí zamířili zpět k poškozené kopuli. Byli však pevně rozhodnutí, že se sem ještě vrátí a odnesou aspoň tělo svého velitele.

Boj o kopuli ještě pokračoval. Veslařům zřejmě docházely energetické zdroje a tak bojovali velice opatrně.

Oba Pozemšťané přistáli na střeše čtvrté kopule a podařilo se jim vypálit široký kruh země kolem kopule. Maahkové konečně couvli, ale stále hnali do boje své cvičené netvory. Byla to však chyba, protože některé obludy se zalekly ohně a obrátily se proti svým pánům a dokončily dílo zkázy.

Uwanok a Messier sestoupili do poškozené kopule. Pohled, který se jim naskytl, donutil zblednout i tak zkušené bojovníky. Pomalu šli vstříc blížící se skupině Veslařů v čele s Malokem.

„Co je s...," začal šéf MA-geniální, ale nedokončil, když viděl, že Uwanokovi se zřejmě zvedá žaludek.

„Dál nechod'te, bude se vám lépe spát," vypravil ze sebe Aino.

„Bylo to tedy nadarmo," řekl rezignovaně Malok. „Příště již žádné kopuli na pomoc nepůjdem."

„To přece nemůžete udělat!" vykřikl pobouřeně Pierre.

„Musí to udělat," řekl tiše Aino a položil příteli ruku na rameno.

„Nutí je k tomu nedostatek munice. Kdyby osvobodili několik

obklíčených a vyčerpali při tom veškerou energii, odsoudili by tím k smrti všechny. Každý musí jednat v rámci svých možností."

„Dokud je vůbec má," dodal trpce Messier. „Stejně všichni brzy zemřou na nedostatek kyslíku, pokud se ovšem nestane zázrak."

„Zemřeme se cítí," řekl klidně Malok, otočil se a odcházel.

„Kéž by Shelton měl pravdu a byla to CREST III," řekl tiše Pierre.

CREST III mířila k modrému slunci lineárním prostorem. Lidé se ho naučili používat k letům nadsvětelnou rychlostí k určeným cílům, vytvořili spoustu hypotéz o něm, ale jeho podstata zůstávala skryta. Lineární prostor či meziprostor, jak se mu také říkalo, zůstával záhadou.

Nikdo na můstku CRESTU III o tom však teď nepřemýšlel. Všichni mysleli jen na to, co je čeká po návratu do normálního prostoru. Z lineárního prostoru nemohli provádět zaměření, panoramatické obrazovky ukazovaly jen barevné šmouhy a pouze na reliéfní obrazovce viděli nehybné modré slunce, svůj orientační bod. Cílem však byl neznámý vysílač, který volal o pomoc.

Rhodan seděl nehybně před obrazovkou s promítnutou hvězdnou mapou na níž červená čára označovala jejich kurz. Elektronické ukazovátko zaznamenávalo propočtenou polohu lodi vzhledem k normálnímu prostoru.

„Máme za sebou polovinu cesty; pokud poslední zaměření bylo správné, leží náš cíl v blízkosti toho malého rudého slunce," řekl Rhodan a podíval se na bělovlasého muže, který stál vedle něho.

Admirál Atlan se usmál, ale jeho narudlé oči albína zůstávaly soustředěně upřené na obrazovku. „Teoreticky je to tak, ale skutečnost je jiná, Perry. Pronikáme stále hlouběji do zóny s velkým nahuštěním hvězd v centru Andromedy a to podstatně ztěžuje orientaci. Nejsem zdaleka tak optimistický, jako ty," řekl tiše Arkonidan.

„Máš samozřejmě pravdu, příteli, ale rozhodně nepovažuji obtíže za nepřekonatelné," řekl Rhodan a v očích mu zablýskalo. „Cizinci nepracují se směrovou anténou, jejich vysílání tudíž může zachytit bezpočet cizích lodí. Znamená to, že pokud si nepospíšíme, a to bez ohledu na všemožné obtíže, mohli bychom u cíle narazit na další zájemce, ale na tom mi nezáleží."

„Jako vždy jdeš hlavou proti zdi, barbare," řekl s úsměvem Atlan.
„Každá diskuse je zbytečná. Jak tě znám, už jsi vydal příslušné rozkazy."

„Mám obavu, že mě znáš až příliš dobře," připustil omluvně Perry v okamžiku, kdy plukovník Rudo ohlásil, že CREST III za třicet vteřin dokončí pátou etapu plánovaného přesunu. Začínal přechod do normálního prostoru, modré slunce na

reliéfní obrazovce se pohnulo ze středu k okraji.

Složité připravovaný přechod proběhl v jediném okamžiku. Panoramatické obrazovky náhle nabyly své obvyklé podoby: byly posety hvězdami. Zaměřovačům trvalo pouhých pět minut, než určili novou polohu lodi a opět zaměřili cíl. Potom se CREST III vrátila do meziprostoru.

Na reliéfní obrazovce jako orientační bod modré slunce nahradily tři blízko položené hvězdy. Nyní už bylo jisté, že signály přicházejí z okruhu malého rudého trpaslíka. Rhodan vydal rozkaz připravit CREST III k boji. Další návrat do normálního prostoru v blízkosti cíle mohl znamenat, že loď bude skoro okamžitě napadena.

Rozkaz byl splněn během několika minut. Všichni byli na svých bojových stanovištích. Napětí narůstalo, stalo se takřka hmatatelným. Všichni mysleli na to, co je čeká a kdo vlastně vyslal tajemný signál.

Sotva se vrátili do normálního prostoru, každý se mohl přesvědčit, jak přesně pracovali navigátoři a velitel lodi: ve vzdálenosti pouhého půldruhého milionu kilometrů se v prostoru vznášel létající kosmodrom, jeho konstrukce napovídala, že je dílem kosmických inženýrů z Andromedy.

O tři vteřiny později zaměřovači objevili tři halutské lodi, které se nepochybně chystaly zaútočit na kosmodrom. V CRESTU III zaječely poplachové sirény.

3.

Typické kulovité lodě Halut'anů se zploštělými póly neúnavně útočily na platformu Veslařů. Každý jejich manévr mohl být považován za zkoušku odolnosti materiálu i dovednosti posádek. Ochranný štít kosmodromu byl poset žhavými body, označujícími místa zásahů. Potom část štítu vzplála a Rhodan, stojící za křeslem plukovníka Rudo, přivřel oči, aby nebyl oslněn.

„Jaderný požár?" zahřímál Tolotův hlas. „Veslaři mohou mluvit o

šťestí, že Haluťané nastavili energetickou projekci jen na štít."

„Petrně se vaši pokrevní příbuzní chtějí zmocnit platformy, nikoliv ji zničit," usoudil admirál Atlan.

„Myslím, že je to jinak," řekl Velký administrátor a spojil se s centrálou zaměřovačů. „Vyslali Haluťané výsadek?"

„Čtyři drobné objekty pronikly otvorem ve štítu, pane," zněla odpověď. „Vzápětí však byl štít obnoven v plném rozsahu."

Rhodan poděkoval a zavolal bojovou centrálu: „Zahajte palbu na halutské lodi z transformačních děl!" rozkázal a otočil se k Tolotovi. Obličej měl bledý, ale jeho výraz byl rozhodný. "Je mi líto vašich lidí, Tolote," řekl.

„To nejsou mí lidé," až překvapivě klidně odpověděl Tolot. „Zločinci jsou zločinci, ať již patří k jakékoliv rase."

Vtom se CREST III otřásla a Rhodan se rychle otočil zpět k obrazovce. Na místě, kde ještě před okamžikem byly tři kosmické lodě o průměru šesti set metrů nyní byly jen tři shluky rozžhavených plynů. Rozkaz byl splněn.

„Posádku každého výsadekového člunu tvoří padesát Haluťanů," stále stejně klidně sdělil Tolot. „Na platformu jich tedy proniklo dvě stě. Chceme-li Veslaře zachránit, musíme jednat opravdu rychle."

Velký administrátor se chladně usmál a promluvil do mikrofonu: „Pozor! Mluví Perry Rhodan. Veliteli výsadekových jednotek! Připravte deset Korvet k okamžitému nasazení. Veliteli komand robotů! Naloďte dvě stě těžkých válečných robotů. Spojte se s veliteli Korvet. Majore Redhors, budete osobně velet výsadku na kosmodrom o celkové síle šesti set mužů. Na jedné Korvetě ponechte místo pro deset dalších mužů."

Když Rhodan domluvil, stál už před ním John Marshall. Rhodan se opět usmál, ale vesele: „Máte dobrý nos, John. Potřebuji vaši skupinu, Čubaje, Noira, Sengua, Guckyho, Gorašina a Jo-kidu."

Přihlásil se však také Kalak.

„Zůstanete na palubě!" rezolutně odmítl každou diskusi Velký administrátor. „Jděte, prosím, do radiové centrály a pokuste se navázat spojení s kosmodromem. Musíme informovat vaše lidi o záchranné akci, aby nás omylem nepovažovali za nepřítel a nezačali na nás střílet."

Potom se obrátil na Kasoma: „Doprovodíte mě. Atlan a Tolot samozřejmě si mohou vybrat, zda se akce účastní, nebo ne."

Atlan si jen mlčky překontroloval zbraň, kdežto Tolot zahřímal: „Samozřejmě se zúčastním, Perry."

Ječení sirén přerušilo Arbanovo chrápání. Cubri se prudce posadil na lůžku a rozespale se rozhlédl. Jeho pohled padl na obrazovku.

„Hele, létající kosmodrom, dlouháne!" vykřikl překvapeně.

„Tobě taky nic neujde, tlust'ochu!" jízlivě poznamenal Nash Horlow.

Cubri neodpověděl. Vyndal ze skříně zbraň a začal si ji důkladně prohlížet. Vypadalo to, že se s ní mazlí.

„O co jde?" zeptal se štíhlý Afropo-zemšťan., je to přece poplach pro posádku, ne pro výsadek."

„Zatím!" odpověděl Cubri a začal se oblékat. „Proč Halut'ané kosmodrom jednoduše nezničí? No? Přemýšlej!"

„Máš pravdu," přiznal Nash. „Chtějí provést výsadek, a my půjdeme do toho." Vzal si kombinézu, náhle však jeho tmavá kůže zešedla a zděšeně zvolal: „Proboha! Halut'ané! Co máme dělat s těmi nezranitelnými obry?"

„Říkám ti, přemýšlej trochu, dlouháne," posmíval se Arban. „Třeba bych tě mohl použít jako oštěp, ty tvoje ostré kosti z tebe přímo čouhají."

Vtom uslyšeli Rhodanův rozkaz a o několik vteřin později Redhorsův ledový hlas upřesnil úkoly. Kombinézy si dopínali v běhu k pneumatickému dopravníku, který je rychlostí šedesáti kilometrů za hodinu dopravil k určenému hangáru. U cíle je zachytilo gravitační brzdící pole. Přistáli ve vypolštářované místnosti z níž vyšli do chodby, ze které vedly dveře do hangárů Korvet.

Chodba už byla plná vojáků v plné zbroji, kteří mizeli za jednotlivými dveřmi. Odevšad bylo slyšet rachot zkoušených motorů. Z druhé strany chodby pochodovali těžce vyzbrojení váleční roboti. Jejich pancéřovky měly účinnost jedné kilotony TNT.

Přátelé vstoupili do hangáru KC-88. Rachot tu byl ještě silnější než v chodbě a když nastoupili do Korvety, ucítili, že se celá chvěje tak silně, až jim zuby drkotaly. Stroj připomínal nějakou obludu zmítanou horečkou. Poručíci si nasadili přilby.

„Cubriho skupina zde!" vykřikl poručík do vestavěného mikrofonu a zvedl ruku.

„Horlowova skupina zde!" zvolal Nash. Ruku zvedat nemusel,

všechny tu přečínal. Trvalo přesně dvacet vteřin, než se skupiny shlukly kolem svých velitelů; Horlow to sledoval na hodinkách. Každou skupinu tvořilo pět mužů včetně velitele, takových skupin v Korvetě bylo dvanáct.

„Něco tu nehraje," konstatoval Nash. „Dvě skupiny chybí."

Vzápětí však vyvalil či, až mu bělma zablýskala. Do lodi vstoupil muž, kterého si nebylo možné s nikým splést - Perry Rhodan. Za ním šel major Redhorse a dál...

„No ne! Všichni prominenti," vyjekl nějaký voják.

„Držte hubu, vojíne Blodele!" okřikl ho Arban.

Dále vše probíhalo podle předpisů. Velitelé všech skupin podali hlášení majoru Redhorsovi a potom v čele svých skupin odpochoďovali na svá místa v Korvetě. Sotva usedli a připoutali se, uslyšeli ve sluchátcích hlas Velkého administrátora: „Musíme považovat kosmodrom za budoucí základnu Pozemšťanů. Z tohoto důvodu se CREST III boje s halutským výsádkem nebude účastnit. Musíme se spoléhat jen sami na sebe. Za pomoci robotů a s využitím zvláštních schopností mutantů se nám jistě podaří Haluťany vyřadit z boje. Vzhledem k tomu, že k vyřazení jednoho Haluťana je třeba soustředěné palby nejméně čtyř mužů, je třeba, aby skupiny jednaly jako celek. A ještě něco. Jakmile kosmodrom osvobodíme, musíme odsud okamžitě zmizet. Proto je prvořadým úkolem ochrana všech energetických a hnacích zařízení. Za žádnou cenu nesmí být poškozena. Jsem si jist, že zvítězíme, nic jiného nám ani nezbyvá. To je vše. Konec."

Horlow se rozhlédl po svých mužích. Obličejové byly bledé a napjaté jako před každou akcí. Měl však dojem, že u některých pozoruje i známky strachu ze střetnutí s nepřítelem, považovaným za neporazitelného.

„Odvalu, mládenci," zamumlal a raději se otočil. Nechtěl se dívat do obličejů lidí o nichž věděl, že mnozí se již na CREST III nevrátí. V příštím okamžiku byla Korveta katapultována do prostoru.

Kalak odvedl dobrou práci. Veslaři otevřeli proluky v ochranném štítu a Korvety mohly bez obtíží přistát. Přistání bylo usnadněno tím, že konstrukce MA-geniálního byla stejná, jako Kalakova kosmodromu, jediný rozdíl byl v tom, že MA-geniální byl podstatně menší. Měl průměr dvaadevadesát kilometrů, vlastní kosmodrom v centru plošiny měl třicet kilometrů. Tloušťka plošiny byla jednatřicet

kilometrů.

Bylo to ovšem přistání v pekle.

Posádky se vyhrnuly z lodí pod palebnou ochranou impulsních zbraní a dezintegrátorů. Všude kolem hořelo, prostor protínaly trasy energetických střel, bez přestání hřměly výbuchy.

Arban Cubri vyběhl v předklonu zpod pancéřované Korvety, jeho lidé běželi za ním. Haluťany zatím neviděli, slyšeli pouze jejich řev odněkud z vnitřku plošiny. Náhle před nimi vyvstal oblak molekulárního plynu. Poručík reagoval zcela automaticky, vrhl se k zemi. Potom si uvědomil, že další výstřel z dezintegrátoru následovat nebude a rozhodl se oblak využít.

„Utvořte půlkruh a kupředu, skrz ten oblak!" rozkázal.

Když se vynořil z neprůhledného oblaku, spatřil před sebou Haluťana. Tři a půl metru vysoký obr stál před ním v přiléhavě zelené bojové kombinéze, jakou nosil také Tolot. Přílbu měl napojenou na kombinézu jakýmsi okružím. Střílel střídavě impulsními střelami a dezintegrátorem. Když uviděl vynořovat se z oblaku molekulárního plynu Cubriho skupinu, dunivě se rozchechtal, zastrčil zbraň, vrhl se k zemi a opřel se o své běhavky.

Poručík věděl, co zamýšlí. Chtěl skupinu předhonorit, aby měl čas proměnit strukturu svého těla tak, aby nabyla tvrdosti ocele.

Jednotlivými ranami na hlavu!" vykřikl poručík a zvedl zbraň.

Pět zásahů najednou Haluťana nevyřídilo, až po druhé salvě se proměnil v ohnivý fantom. „Kupředu!" zavelel Cubri.

Rozběhli se ke dveřím jedné z budov kosmodromu, žádný další nepřítel se jim však nepostavil do cesty. Některé jiné skupiny takové štěstí neměly, i když se jim také postavili jen jednotliví Haluťané. Zejména na okraji přistávací plochy kosmodromu se válel celý mrak molekulárních plynů, označující místa úspěšných halutských zásahů, potom zaburácel výbuch. To vybuchl robot se svou výzbrojí. Jaderný výbuch přitlačil Pozemšťany k zemi. Tlaková vlna se hnala přes jejich hlavy. Zároveň však četné drobné rakety mířily na centrální kopuli, kde byl hlavní vchod do nitra plošiny a kde se opevnilo několik Haluťanů.

Když exploze, která proměnila kopuli v hromadu trosek, odezněla, Cubriho skupina mohla vtrhnout do budovy, k níž mířila. Arban nevěřil svým očím: dva pozemští roboti je předešli a zmizeli v

antigravitační šachtě. Nezbyvalo mu, než je se svými lidmi následovat.

V hrobovém tichu klesali úzkou šachtou. Ohlušující hřmění z povrchu plošiny k nim doléhalo stále slaběji, kdesi pod ním občas viděl zalesknout se kovová těla robotů.

Sestoupili asi o dva a půl kilometru, když oba bojové stroje zmizely v boční chodbě. Cubri se odrazil rukama ode zdi, aby roboty neztratil. Naštěstí se ještě nestačil dostat ke vchodu do chodby, když z ní zaburácela série výbuchů. Spatřil oslnivé světlo a přes ochranu osobního štítu ucítil jak teplota pronikavě stoupá každou vteřinou. Musela dosahovat snad tisíce stupňů Celsia.

Poručík jen stiskl zuby a pokračoval v sestupu. Ostatní ho následovali v těsném závěsu. Za chvíli se dostal do chodby. Kovové úlomky dokládaly, jaký konec potkal oba roboty. V chodbě však byla i dvě mrtvá těla Haluťanů. Více Haluťanů v chodbě zřejmě nebylo.

Na nejbližší křižovatce se přesvědčil, že jeho radost byla předčasná. Těsně za odbočkou číhal další Haluťan. Cubri vykřikl, aby varoval své druhy a odrazil se. Jeho sféra ho bleskově přenesla kolem nebezpečného místa, nepřátelská impulsní střela pouze vyryla brázdu v podlaze z kovoplastu. V příštím okamžiku zaútočil poručík. V úzké chodbě však celá skupina nemohla zaútočit současně. Později si Cubri vzpomínal jen na oslnivý záblesk, nějaké zaječení a úder tlakové vlny.

Když se probral z krátkého bezvědomí, spatřil nejdříve obličej dvou Veslařů. „Můžete jít?“ zeptal se jeden z nich v interandru, které Arban znal.

„Děkuji,“ zamumlal a trochu nejistě se postavil. Přesto si byl jist, že dokáže pokračovat v boji. Najednou si uvědomil podivné ticho ve sluchátcích a vzrušeně vyhrkl: „Kde jsou ostatní?“

„Bohužel, přišli jsme pozdě...“ odpověděl Veslař a rychle změnil téma. „Jsem Hortan. Zástupce majitele platformy MA-genialní. Můžete mě odvést k vašemu veliteli?“

„Pokusím se,“ tiše odpověděl Cubri, ale myslel na své druhy.

Chtěl přepnout vysílačku v přilbě na větší rozsah, ale nedostal se k tomu. Vzduch mezi ním a Veslaři začal jiskřit a před ním se zhmotnily dvě velice rozdílné postavy.

„To je přesnost, co, šéfe?“ chlubil se pyšně Gucky a vycenil svůj hlodavci zub. Rhodan se jen pousmál, kývl Cubrimu a obrátil se na

Veslaře.

„Jsem velitel expedice, Perry Rhodan, Velký administrátor Solárního impéria — z našeho nynějšího pohledu budoucího," řekl a jeho ledově chladné šedé oči pozorně sledovaly Veslaře, kteří se ještě neprohráli z překvapení. „A vy jste Hor-tan, že?"

„Ano, ale jak jste se sem dostali?" vykoktal Hortan.

„Telepatie a teleportace," odpověděl stručně Rhodan. „Na vysvětlování bude čas později. vy jste zástupce, chci vědět, kde je majitel vaší stanice a pochopitelně také jaká je situace uvnitř stanice. Moje oddíly všude narážejí na odpor Haluťanů."

Rhodanova rozhodnost a cílevědomost zřejmě Hortana zaskočily, protože si odpověď překvapivě dlouho rozmýšlel. „Šéf, Malok, je na planetě Washun, kolem které kroužíme. Naše situace je nepřehledná. Haluťané útočí jako ďáblové a zabili již mnoho našich lidí. Pro nás je mnohem těžší je zabít, ale bráníme se urputně. Ještě štěstí, že se s námi spojil Kalak, jinak bychom zaútočili také na vás. Haluťané ovšem po vašem přistání vyslali většinu svých bojovníků proti vám, část však pokračuje v boji s námi."

Rhodan přikývl zavolal Tolota: „Jak pokračuje váš pokus, Tolote?"

Haluťanův hlas byl tak silný, že jeho odpověď slyšeli všichni přítomní. „Špatné, Perry. Mí lidé z minulosti vůbec ne-

chápu, co po nich chci. Zdá se, že pojem ‚mír‘ vůbec neznají. Považují mě za zrádce. Musel jsem utéct. Nyní postupuji s mutanty a deseti roboty k motorové části."

„Dobře, pokračujte," schválil jeho postup Rhodan a přerušil spojení.

„Kolik lidí máte na Washunu?" zeptal se potom Hortana.

„Osm set, ale..."

„Proč Malok zůstává na planetě, místo toho, aby spolu s vámi bojoval tady na plošině proti Haluťanům?" přerušil ho Rhodan další otázkou.

„Základna na Washunu ještě není zcela vybavená, jejich kosmické čluny byly poškozeny a nemohou je opravit. Proto nám nemohou pomoci, pokud jsou ještě vůbec naživu," vysvětloval Hortan.

„Proč myslíte, že by mohli zahynout?" vyptával se dál Rhodan.

„Na Washunu je vodíkovo-čpavková atmosféra a naši mají malé

zásoby kyslíku. Navíc původní obyvatelé tohoto světa neustále útočí na naši základnu bez ohledu na ztráty. Mají snad nevyčerpatelné rezervy, kdežto obráncům už docházejí energetické zásobníky."

Rhodan okamžitě zareagoval na tuto zprávu. „Osm set mužů? V krajním případě by je mohlo odvézt pět Korvet," řekl a zapnul telekom. „Majore Redhors, ohlaste se."

„Tady Redhorse, slyším vás, pane," následovala okamžitá odpověď.

„Připravte ihned pět Korvet u pobožené kontrolní věže ke startu. Za několik minut jsem tam. Konec."

„Rozumím, pane. Konec."

„Doprovodíte mě, poručíku," řekl Rhodan Cubrimu a okamžitě se obrátil na Veslaře. „Myslím, že by bylo užitečné, kdybyste nás doprovodili i vy. Tak opět navázete kontakt s vaší základnou."

„Raději zůstaneme zde, tady se bojuje a tady je naše místo," odmítl tuto nabídku Hortan. „Abych nezapomněl, na Wa-shunu jsou tři muži, kteří jsou vám velice podobní a přicházejí ze Solárního impéria budoucnosti. To oni přiměli Maloka vyslat volání o pomoc."

„Cože? Tři Pozemšťané na Washunu?" Rhodan nedokázal skrýt své překvapení. „Nejsou to Lemurové?"

„ne. Tím jsem si naprosto jistý," ubezpečil ho Hortan.

„Ale kde se tu vzali Pozemšťané?"

„Dopravil je transmitter ze světa, který je tímto způsobem s Washunem spojen. Jmenuje se Darak. Vůbec jsme netušili, že takové spojení existuje, dokud se vaší lidé na Washunu neobjevili."

„Říká pravdu, a celou pravdu," oznámil Gucky. „Víc toho neví."

„Mnoho štěstí, Hortane!" řekl Rhodan. „Pojďme, poručíku."

Místo toho se na něj poručík vrhl a přimáčkl ho ke zdi. Zároveň chodbou proletěla ohnivá koule. Rhodan pochopil situaci okamžitě a zahájil palbu na dvě obří postavy současně s Arbanem a oběma Veslaři.

Gucky byl o vteřinu či dvě pomalejší. Potom však plně využil svých telekinetických schopností - obři zamířili své kombinované zbraně proti sobě. Jejich zděšený řev burácel jako hromobití, ale proti telekinetické síle byli bezmocní. Jejich ruce jednaly proti jejich vůli. Vzápětí zmizeli v ohnivě smršti.

„Raději vás teleportuji," prohlásil klidně Gucky, když bylo po všem. „Obávám se, že jinak je cesta poněkud nebezpečná."

Rhodan souhlasil a vzal Guckyho za ruku, Cubri se ho držel za druhou a k úžasu obou Veslařů se všichni tři rozplynuli ve vzduchu.

4.

„Plošina explodovala!" zděšeně vykřikl Malok a strnule zíral na obrazovku na níž se místo ní zjevila tři nová slunce. „Moje plošina!"

„Jen klid!" utrl se na něj Uwanok. „Copak jste neřikal, že na váš kosmodrom útočí tři halutské lodi."

„To ano, pane. vy myslíte... ne, to není možné, naše zbraně jsou proti jejich lodím bezmocné," koktal Malok.

„Tři exploze — tři halutské lodě," už klidněji ho přesvědčoval Eskymák. „To dává smysl. Spojte se s plošinou a uvidíte."

Malok se už také dokonale ovládal, šok pominul. Snad ho Uwanok přesvědčil nebo se jen přiměl ke klidu. Rozhodně zapnul hyperkom. Vteřiny se nekonečně vlekly a nikdo se nehlásil. Aino se začal potit.

Vtom se však obrazovka hyperkomu rozsvítila a objevil se na ní nějaký Veslař. „Promiňte, Maloku, že jsem se neohlásil hned. Museli jsme k vysílači přivést energii," řekl Hortan.

„Přivést energii? Vždyť zdroj je bezpečně ukryt v nitru platformy. Co se s ním stalo, tak mluvte přece, Hortane!"

„Halut'ané provedli ještě jeden výsadek než cizinci zničili jejich lodě," oznámil Malokův zástupce. „Stěží bráníme centrálu. Já..."

Obrazovka náhle pohasla. Malok si utřel pot z čela a obrátil se na oba Pozemšťany: „Halut'ané přistáli na mě plošině. Víte co to znamená?"

Uwanok se však nezděsil, ale zaradoval. Chápal, že Veslaři se nemohou dlouho Halut'anům bránit, ale pochopil i něco jiného. „Škoda, že nám Hortan nestačil říci něco víc o cizincích, kteří zničili halutské lodi. Lemurové by to nedokázali, navíc nemohli vysílat v interkosmu a je takřka jisté, že cizinci jsou totožní s těmi, kteří v interkosmu vysílali."

Messier věděl kam míří a namítl: „A co, když je to loď Mistrů ostrovů?"

„U všech mlhovin, jen to ne!" zvolal Aino a zapálil si doutník.

„Dochází nám vzduch," upozornil ho Veslař.

Aino se však jen zasmál. „Na tu dobu, kterou budou cizinci potřebovat, aby nás našli je tu kyslíku až dost," prohlásil

bezstarostně.

„Nikdo z Veslařů neprozradí tomu Zlu o sobě, že tu máme základnu," rozhořčeně se ohradil šéf stanice MA-geniál-ní.

„V tom případě tu beztak za několik hodin zemřeme, potom už na nějaké té minutě nesejde. Já však nevěřím, že se jedná o Mistry ostrovů, či o Zlo, jak mu říkáte. Ti bojují docela jinak. Tihle cizinci nás zachrání."

Rhodana pohled, který se jim naskytl, nepřekvapil a zdálo se, že i myšob něco podobného očekával. Zvětšený výsek na obrazovce ukazoval trosky nějakých zařízení základny a dav nahých dvounohých bytostí, které ve strachu prchaly před rachotem přistávající Korvety. Jen Cubri zíral na obrazovku s otevřenými ústy. „Vždyť to jsou Maahkové!" vykřikl.

Gucky pronikavě hvízdal než to komentoval: „A co bys čekal, tlust'ochu. Vodí-kovo-čpavková atmosféra jim svědčí, teplota a přitažlivost 2,7 g, to jsou ideální podmínky pro Maahky. Divil bych se, kdybychom tu našli někoho jiného, to ano."

Rhodan přitakal a poručíkova úcta k huňaté bytosti skokem vzrostla. Lidé měli vždy sklon podceňovat bytosti vypadající jako zvířata. Posádka CRESTU III samozřejmě věděla o myšobových mimořádných schopnostech, ale podvědomí přece jen pracovalo a kdekdo ho nebral vážně.

Redhorse zatím dával rozkazy velitelům ostatních Korvet. Jeho hlas zněl klidně a rozhodně. Pět šedesátimetrových člunů se majestátně snášelo na bojiště. Kopule byly ve středu kruhu, který Korvety vytvořily.

Když motory utichly, Rhodan se spojil s veliteli ostatních Korvet. „Posádky, kromě pilotů, spojařů a dělostřelců, se shromáždí u největší kopule," rozkázal. Většina mužů z výsadekového komanda ovšem pokračovala pod velením Atlana na plošině v boji s Halut'any. Na volném prostranství před kopulí se proto shromáždilo jen asi padesát mužů, samozřejmě v plné zbroji a ve skafandrech. Paprskometry připravené ke střelbě drželi v rukou, i když zatím nebezpečí zřejmě nehrozilo, protože divoši ve strachu uprchli do džungle.

Brzy se ukázalo, že je to tragický omyl.

Sotva se otevřel vchod do kopule, spustila palba z výsadekových člunů. Zpoza sklovitých stromů se hrnula živá beranidla

okurkovitého tvaru - osmínoží netvoří velikosti slona. Za nimi a mezi nimi se to jen hemžilo stovkami řvoucích divochů.

Střelba z Korvet během několika vteřin posunula hranici džungle o půl kilometru dál; zůstalo jen pět set metrů spálené země.

„Teď se budou držet zpátky," zamumlal Cubri.

„Pochybuji," řekl suše Rhodan. „Charakteristickým rysem Maahků našich časů je vlastnost zděděná po pradávných předcích: agresivita, která překonává strach ze smrti. Jen lstivosti se dosud nenaučili."

ve dveřích vstupní komory do kopule se zatím objevilo několik Veslařů v ochranných oblecích, ale také dva muži v bojových kombinézách Solárního impéria. Lišili se od sebe jen tím, že jeden byl štíhlý, druhý tělnatý. Oba byli spíše pomenší.

Tělnatý postoupil kupředu, předpisově zasalutoval a hlásil: „Zvláštní komando Lemur hlásí příchod ve složení nadporučík Uwanok a nadporučík Messier. Plukovník Shelton padl v boji s Maahky."

Velký administrátor poděkoval, aniž by čímkoliv dal najevo své překvapení a Uwanok představil navzájem Maloka a Rhodana.

„Teší mě, že poznávám vládce největší říše budoucnosti, pane."

„Potěšení je i na mě straně," zdvořile odpověděl Rhodan. „Měl jsem potěšení mluvit s vaším zástupcem Hortanem. Jste v kritické situaci. Dovolte, abych vám nabídl všechna místa v našich Korvetách."

Malok se podíval k lodím, které stály na vzpěrách na půdě, na níž museli den co den svádět boje o přežití a náhle mu slzy vstoupily do očí, kutálely se mu po tvářích a mizely v rudém plnovousu.

„O MA-geniální se stále bojuje, pane?" zeptal se, když se ovládl.

„Ano. Proto si dovoluji nabídnout vám zatím pohostinství na své vlajkové lodi. Budete mými hosty, dokud halutský výsadek nebude likvidován."

„S díky přijímám. Zásoby kyslíku..."

„Ano, já vím," přerušil Rhodan Veslaře a obrátil se na Uwanoka. „vy jste se dostali na tuhle planetu transmitterem, nadporučíku?"

„Ano, pane," odpověděl Eskymák. „Přesněji řečeno, nechali jsme se vyslat transmitterem na planetě Darak do přijímače na Washunu. Cíl jsme ovšem neznali."

„Později mi musíte vyprávět, jak jste se dostali z Lemuru na

Darak," řekl Rhodan. „Zatím zůstaňme u transmiteru. Můžete mi popsat jeho konstrukci, aspoň zhruba?"

„Obdobná té, kterou jste našel na Fer-rolu, pane," hlásil Aino.

Gucky hvízdal. „Že by Starý z Poutníka měl i tady prsty ve hře?"

Rhodan na to nereagoval, rozhlédl se po kosmonautech, kteří ho doprovázeli a rozkázal důstojníkovi s nejvyšší hodností aby zajistil rozdělení Veslařů do Korvet a jejich nalodění. Potom se spojil telekomem s Redhorse. „Pošlete mi průzkumný letoun, ale bez posádky, chci se tu proletět. Poletí se mnou nadporučík Uwanok, nadporučík Messier a poručík Cubri," oznámil.

„Transmitter je ale zničen, pane," pospíšil si se zprávou nadporučík Uwanok. „Jedno zvíře odvěklo do budovy transmiteru plukovníka Sheltona a chvíli na to budova vybuchla. Začali jsme trosky prohledávat, ale přepadli nás Maahkové a museli jsme se rychle vrátit na stanici."

„Proč jste mi to neřekl hned?" ostře se zeptal Rhodan, ale na odpověď nečekal, opět se spojil s Redhorse a vyžádal si ještě antigravitační plošinu s příslušným zařízením a obsluhou. „Podíváme se, co ještě můžeme udělat pro vašeho nadřízeného," dodal.

Netušil ovšem, jaké překvapení je čeká.

Průzkumný letoun letěl pomalu, těsně nad korunami pralesa a nadporučík Uwanok poprvé na této planetě vychutnával poznávání nového světa. Obdivoval bizarní tvary, skelný lesk a různobarevnost korun stromů, množství drobných živočichů, kteří do nich obratně šplhali. Vnější mikrofon přinášel různorodé zvuky džungle, tu tiché, tu dunivé. Tu a tam se nad korunami stromů objevila hlava obrovského zvířete. Narudlé oči pravěkého tvora se lhostejně dívaly na letící stroj. Kdesi na obzoru zaznamenali výbuch sopky.

Washun překypoval životem, ačkoliv lidé by v jeho atmosféře nepřežili ani minutu.

Úlohu navigátora převzal drobný rodák z Marsu. Seděl vedle pilota a dirigoval ho směrem ke zničené budově transmiteru. Cesta k cíli jim trvala deset minut. Pilot nejdříve místo obletěl těsně nad vrcholky stromů a nadporučík Uwanok se snažil vypátrat, zda se tu někde nepohybují domorodci. Neviděl nic, ale byl si vědom toho, že se v houštích mohli snadno ukrývat.

„Žádní Maahkové tu nejsou!" prohlásil však také Gucky, který se nespolehal jen na oči, nýbrž zaznamenával mentální impulsy.

Rhodan tedy rozkázal, aby pilot přistál co nejbližší u trosek. Mezi tím se k nim už blížila antigravitační plošina. Bylo to poměrně malé, jen čtyři metry v průměru, kotoučovitě zařízení s dvoumetrovou průhlednou kopulí nahoře a stejně velkou, ale černou kopulí dole. V zesíleném okraji kotouče byly umístěné trysky. Plošina se dostala až přímo nad ruinu a tam znehybněla ve výšce asi patnácti metrů.

„Nejdřív odhodíte části zřícené střechy," instruoval posádku Rhodan. „Potom postupujte opatrněji. je možné, že plukovník ještě žije a také bych rád viděl co nejvíc z transmiteru. Začněte."

Záchranáři začali svou práci. Spodní kopule se začala pomalu otáčet, ozval se nějaký hukot. Jako nějakým zázrakem se těžká střešní deska, která zakrývala část trosek, zvedla do výše asi deseti metrů a pomalu se odsunula stranou. Potom ji neviditelná ruka pustila a ona s rachotem dopadla na zem.

„Zdá se, že to vypadalo horší, než to ve skutečnosti je," řekl s úlevou Rhodan. „Vidím tam část docela zachovalé kovové konstrukce."

Velké bloky z tmavého kamene se jeden po druhém zvedaly do výše a byly odsouvány stranou. Za dvě minuty byl střed ruiny vyklizen od větších kusů sutě. Rhodan, Gucky, Uwanok, Messier a Cubri vystoupili, zatímco pilot vystoupal do výše několika desítek metrů, aby měl přehled o okolí.

Rhodanova skupina přešplhala přes trosky obvodových zdí a ocitla se v mísovité prohlubni s rovným dnem. Ze středu se zvedala zprohýbaná konstrukce ze stříbřitého kovu. I v tomto stavu bylo snadné poznat, že původně to byla mřížová klec. Energetické zařízení a ovládací pult byly poškozeny jen málo. Bylo možné z toho usuzovat, že pozemský ochranný bojový oblek z kovoplastů mohl také přestát výbuch bez úhony.

Po čtvrt hodině hledání, kdy obrátili snad každý kousek kovu a Gucky se až zpotil námahou, aby zachytil sebeslabší mentální impuls, museli konstatovat, že plukovník Shelton prostě zmizel!

„Existuje jediné rozumné vysvětlení," prohlásil nadporučík Uwanok. „Plukovník byl odeslán těsně před výbuchem."

Rhodan zaklonil hlavu a podíval se na oblohu, kde bylo možné v paprscích zapadajícího slunce rozeznat bledý srpek Daraku. „Jaká je podle vás pravděpodobnost, že transmitter byl nasměrován zpět na Darak?" zeptal se.

„Řekl bych, že téměř stoprocentní," odpověděl Uwanok.

„A kdo odpálil nálož?" zapištěl Gucky.

„Dobrá otázka," pochválil ho Rhodan. „Podle Uwanoka a Messiera existuje na Daraku jen primitivní civilizace. Tady vidíme, že výbuch byl způsoben střelným prachem, tedy jako v dobách pozemského středověku. Darakové však dýchají kyslík, skafandry neznají a tady by nemohli přežít ani minutu. Kdo tedy ty sudy střelného prachu odpálil?"

„Nálož přece nikdo nemusel odpalovat tady, stačilo ji strčit do transmiteru na Daraku, pane," upozornil nadporučík Messier.

„To je v rozporu s logikou a znalostmi Daraku," odmítl tuto úvahu Rhodan. „Určitě by svou nálož neposlali jen tak někam, aniž by věděli kam. Místo určení by však mohli znát pouze v případě, že by Washun navštívili."

„A to je nemožné," navázal Eskymák. „Domnívám se, že Maahkové uctívali budovu jako sídlo božstva. Před vchodem jsme viděli strážce. To kuželovité cvičené zvíře sem plukovníka dovleklo. Předpokládám, že ho chtěli obětovat tomu božstvu. Sotva to byla první oběť, ale žádné kostry nebo něco podobného jsme tu nenašli. Pokud se ostatky nevypařily, pak je odsud odnášeli Darakové, pane. To není nejhorší varianta."

„Krátko a dobře, plukovník může být docela dobře naživu!" rozčileně zapištěl myšob. „Musíme se ho pokusit zachránit! Třeba ten transmitter funguje, i když má pokroucené míříže."

„ne. Riziko, že někdo uvízne kdesi v hyperprostoru je příliš velké," uvažoval nahlas Rhodan. „Podle mého soudu by však tam, kde je jeden transmitter, by jich mohlo být víc. Není to jisté, ale porozhlédnout se po okolí bychom měli. Když nic nenajdeme, máme vždycky ještě možnost vrátit se ke Korvetám a letět na Darak s nimi. Bude však zapotřebí důkladně prozkoumat celý měsíc, abychom našli transmitter."

Vrátili se do letounu a Rhodan rozkázal pilotovi, aby vystoupal do výše tisíce metrů a prozkoumal širší okolí transmiteru, Messier se posadil k obrazovce zaměřovače, Uwanok převzal další přístroje.

Tou dobou se už setmělo a jen džungle slabě světélkovala, různobarevné vrcholky stromů vyzařovaly světlo, které akumulovaly přes den. Sopka na obzoru pokračovala v činnosti a v určitých intervalech vyvrhovala proudy žhavého magmatu, které zářilo do

nocí. Navíc se zřejmě schylovalo k bouři a pancéřovaný letoun se zmítal jako člun na rozbouraném moři. Zesílily i zvuky džungle, mužům v kabině připomínaly obří dětskou řehtačku.

„Víte, pane, že pláště lemurských vládních radů jsou živé bytosti?" pronesl z ničeho nic do přítmi kabiny Uwanok.

Rhodanův obličej byl osvětlen jen zespoda přístroji ovládací desky. „Nevím, víte nějaké podrobnosti?" požádal Velký administrátor.

Eskymák pak podrobně poreferoval o svém setkání se čtyřmi vládními rady, ale ke konci se náhle zarazil. „Darak! Radové nám říkali, že své živé pláště mají z planety Darak."

„Darak je ale přece měsíc, pane nadporučíku," upozornil poručík Cubri.

„Dostatečně velký měsíc s vlastní atmosférou může být označen za planetu, poručíku. V literatuře se například někdy píše dokonce o soustavě dvou planet Země-Měsíc."

„Povězte mi, nadporučíku," zeptal se zamyšleně Rhodan, „měl jste na sobě ten plášť, když jste přišel na Washun? A individuální štít jste neustavil hned, že?"

„Bylo to tak, pane."

„Kde jsou pláště teď, žijí ještě?"

„Ano, pane. Uložili jsme je do Malokových zavazadel. Měl starost o to, aby se neztratily." Uwanok se neodvažoval zeptat, ale smysl tohoto výslechu mu unikal. Rhodan však nejevil nejmenší ochotu uspokojit jeho zvědavost, dokonce se zdálo, že se baví tím, že Eskymáka napíná.

O deset minut později byla zaměřena druhá transmitterská stanice. Na obrazovce zaměřovače masy nejdříve vyvstaly obrysy tmavé krychle na pozadí světlejšího pralesa. Na optických zaměřovačích dosud stavbu neviděli, ale nebyly žádné pochybnosti. Uwanok a Messier dobře znali takové stavby z Daraku i Washunu. Byl to nepoškozený transmitter! Ležel asi osmdesát kilometrů na jihozápad od zničeného transmitteru. Pilot k němu okamžitě zamířil.

„Dva Maahkové hlídají svatyni nenasatného boha," oznámil Gucky. „Jeich myšlenky se čtou snadno. Škoda, že tu není Kasom, předvedli bychom jim nenasatného smrtelníka. Ale žerty stranou. Maahkové myslí na to, že v čase planoucího obzoru budou muset přinést další oběti. Muži jeich kmene se chystají na výpravu proti

sousednímu kmeni, aby přivedli zajatce."

„Jen bych rád věděl, k čemu Darakové Maahky potřebují. Ani jejich maso pro ně není požitelné," mumlal Aino Uwanok.

„Myslím, že bych se měl podívat, jestli ten transmitter vůbec funguje, abychom konflikt nevyvolávali zbytečně," mínil Gucky.

„Souhlasím," schválil jeho návrh Rhodan. „Ale buď opatrný!"

„Co by se mi mohlo přihodit mezi barbary?" zasmál se myšob.

„Vždyť mezi nimi žijí pořád a...," nedořekl a raději zmizel.

„Jsme ve výšce tisíc metrů, mám jít níž?" zeptal se pilot.

„Ještě ne, počkáme na Guckyho zprávu," rozhodl Rhodan.

Ale uplynulo deset minut a Gucky se neozval a ani neodpovídal na volání telekomem. Bylo to nepochopitelné. Rhodan vydal povel k přistání. Šokované strážce uspali narkotizačními zbraněmi, které je vyřadily ze hry aspoň na šest hodin. ve vstupu jim už nikdo nebránil.

Myšob však uvnitř nebyl a stroj hučel silně, jako kdyby byl právě použit...

5.

Věděl, že se pohybuje, ačkoliv jeho mozek nic takového nervovému systému neporučil. Viděl také své okolí, neviděl ho však očima - obrazy vyvstávaly přímo v jeho mozku, jako kdyby ho ovlivňovala sugesce.

Gucky se cítil nesvůj ve své třetí kůži. Doslova kůži, teď měl vlastně trojí: tu svou vlastní, za druhou šlo považovat ochranný oděv a ta třetí... Právě v té třetí se necítil dobře. Neměl možnost vůbec zjistit, odkud se tu vzala a z čeho je. Ona mu nahrazovala všechny normální smysly i systém motorických nervů, které zprostředkovávají svalům povely k pohybu. Pouze jeho myšlenky nepodléhaly vnějšímu tlaku. ty byly natolik volné, že myšobovi trvalo dlouho, než je dostal pod kontrolu. Šok byl příliš velký...

Myšob však neztratil rozvahu. Celý jeho život byl spjat s nebezpečím a jeho duch i tělo mu přivykly. Hlavně mu však pomáhaly psychologický trénink, který prodělal během desetiletého studia na akademii USO, a jeho rozsáhlé znalosti. Právě to mu umožnilo rychle si uspořádat myšlenky. Zatímco třetí kůže mu zprostředkovala obrazy podivného města a ještě podivnějších bytostí, jeho školený mozek začal systematicky analyzovat tajemné události, které ho přivedly sem a do tohoto stavu.

Z kabiny letounu skočil rovnou do budovy transmiteru. Ještě než

jeho oči přivykly tmě, už zaznamenal cizí mentální impulsy. Nebyly to však impulsy stráž-ných Maahků, ale impulsy docela jiného druhu a byly velice slabé, musely přicházet z velké dálky.

Mýlil se, ale přišel na to teprve když už bylo pozdě. Šok z toho byl natolik silný, že jeho paraschopnosti byly ochromeny aspoň na tu dobu, na kterou to cizinci potřebovali. Stačili ho přemoci a zabalit do něčeho, co ho zbavilo na několik minut možnosti vnímat cokoli v svém okolí. To ještě nebylo tak strašné. Teleporter, telekinet a telepat v jedné osobě by se měl bez problémů teleportovat zpět do lodi, i když nevěděl nic o prostředí, v němž se nachází. Gucky však brzy zjistil, že cosi neznámého neutralizuje jeho schopnosti. Selhala i telepatie, takže se nemohl dovědět, kdo a jak to způsobil. Neměl přístup do mysli cizinců.

Vzápětí nato ucítil prudkou bolest, která doprovázela dematerializaci a opětné zhmotnění při přesunech transmitterem ve starých lodích. Z toho usoudil, že někdo nebo něco ho někam vyslal transmitterem.

Nyní tedy proti své vůli kráčel jako loutka mezi vysokými cizinci. Slyšel podivný šepot a cítil nezvyklý pach, vše zprostředkovaně, přes svou třetí „kůži“. Viděl, že kráčí nějakou roklí, lemovanou podivnými stavbami, připomínajícími dávné pozemské studny, v nichž však patrně nebyla voda, protože z nich vyčnívala těla dalších cizinců, kteří ho bedlivě pozorovali.

Cizinci rozhodně nepatřili k humanoidům. Pohybovali se sice na dvou nohách, ale ty měly po dvou kolenech. Myšob jim dosahoval jen k druhému kolenu. Kulovitý trup měl skoro dva metry v průměru a hlava byla jeho součástí. Vprostřed trupu bylo zřetelné zesílení, na němž byla četná malá očka. Čtyři tenké, ale velmi dlouhé paže byly posazeny nad očima. Také nohy byly neuvěřitelně tenké a takový trup by nemohly unést při pozemské gravitaci. Gucky usoudil, že zde musí být přitažlivost o polovinu menší.

Sám z toho těžil, kdyby vážil tolik, co na Zemi, těžko by cestu po kamenité cestě vydržel. Vůbec nedokázal odhadnout jak

dlouho trvalo, než ho jeho nohy proti jeho vůli donesly k první větší stavbě.

To město Gucky v duchu nazval studničním'. Po cestě viděl stavby, kterým začal říkat studny, vyčnívat sotva metr ze země. Tato stavba měla stejný tvar, ale zvedala se do výšky asi třiceti metrů,

měla průměr asi sto metrů a patrně ležela ve středu města, protože se od ní všemi směry rozbíhaly kamenité cesty.

Také se v ní otevřela brána. V prvním okamžiku měl dojem, že se dostal k Lemurům, protože právě Lemuři, přesněji lemurstí vládní radové, nosili takové mihotavé pláště. Jejich výška však Guckyho přesvědčila, že jsou to stejní cizinci jako ti, které viděl cestou, ale neoblečené. To Guckyho přesvědčilo, že se dostal na planetu Darak.

Guckyho třetí kůže ho donutila jít vstříc bytostem v pláštích a vstoupit do otevřené brány. Eskorta, která ho doprovázela, zůstala venku. Brána se za ním zavřela.

Náhle ho oslepilo prudké světlo a musel přivřít oči. Třetí kůže mu odpadla! Světlo vycházelo odevšad. Strop, stěny i podlahy byly pokryty živými světélkujícími plášti, které vydávaly namodralé světlo.

Gucky se podíval nejdříve na sebe. Měl na sobě skafandr, což tušil, jeho třetí kůže mu ležela u nohou a vyzářovala všechny barvy duhy. Už ho ani nepřekvapilo, že vlastně jde o živoucí plášť. Gucky vycenil svůj hlodavci zub v úsměvu - a jeho průvodci se náhle vrhli do úkrytů.

Myšob překvapeně hvízdal a soustředil, se na čtení myšlenek svých průvodců. Čekalo ho překvapení. Nepostřehl žádné známky strachu, naopak, zaplavovaly ho vlny nadšení a čiré radosti. A cizinci také ovládali telepatii!

Gucky se rozhodl pro experiment. Nechal své průvodce vznést se a také sám se vznesl. Radost cizinců ještě stoupala a myšob usoudil, že bude lépe pokus ukončit. Snesl se na podlahu a opatrně postavil na zem i své hostitele.

To jste žasli, co? zeptal se telepaticky.

Konečně jsme našli velkého kormidelníka. Celý Darak k tobě bude vzhlížet, byť jsi tak malý, odpověděli mu stejným způsobem.

Gucky se pyšně vypjal jak jen mohl, ale nepodlehл svodům. Je mi líto, že vás musím zklamat, přátelé, ale můj čas je stroze vyměřen.

Nezklamal jsi nás, my víme, že to, co je pro tebe jen okamžikem, je pro nás věčností, ubezpečili ho nositelé pláštěů.

Teprve teď si uvědomil, že ho považují za božskou bytost. Lákala ho možnost využít toho a dovědět se víc o společenské organizaci a náboženských představách Daraku, zároveň si však uvědomoval, že Rhodan si jistě už teď dělá starosti, kam vlastně zmizel.

Děkuji vám za uznání, ale musím se rozloučit. Přeji vám všechno nejlepší, vyslal Darakům své poselství a teleportoval se, zmizel jim z očí.

Vzápětí však uslyšeli zděšený výkřik a opět ho spatřili. Jeho tělo narazilo do zdi a bezmocně se po ní svezlo na podlahu. Sotva na minutu uvolnil svou myšlenkovou blokádu, strážcům svatyně to však stačilo. O chvíli později služebníci svatyně opět vyrazili k „Hoře zjevení“...

„Jak toho maličkého znám, tak se tu zase hned objeví," řekl přesvědčeně poručík Cubri.

„Tím bych si zdaleka nebyl tak jist, poručíku," namítl Rhodan aniž přerušil prohlídku klece transmiteru. „Už samotná skutečnost, že dokázali myšoba unést, mě nutí k zamyšlení. Musel být v bezvědomí nebo dokonce mrtvý. Jinak by se snadno ubránil."

„Potom ho musíme následovat stejnou cestou!" zvolal Aino Uwanok, ale okamžitě se zarazil. Vždyť tu byl Velký administrátor!

Rhodan ho uklidnil, jako kdyby četl jeho myšlenky. „Mám rád kolem sebe lidi, kteří se dovedou rychle rozhodovat. Musíme transmitter použít, ale nevíme, jestli je i teď směřován na Darak." Rhodan se zhluboka nadechl a velice pomalu a důrazně dodal: „Proto ponechávám na každém z vás, zda mě chcete následovat."

Následovat ho chtěli všichni. Velký administrátor neskrýval, že je spokojený, ba že je pyšný na své lidi. Spojil se s pilotem průzkumného letounu a rozkázal, aby na ně dvě hodiny čekal. Po této době měl informovat Redhorse, aby vyhlásil poplach. Potom všichni čtyři muži vstoupili do transmitterové klece. Rukama sevřeli mříže. Lampy na přilbách už vypnuli, aby jasněji viděli na kontrolní světla zapnutého řídicího pultu. Stroje hučely stále silněji. Potom Rhodan posunul startovní páku na doraz.

Prudké světlo je na okamžik oslnilo. Když zhaslo, byla klec prázdná.

Z noci na planetě Washun vystoupili do dne na Daraku. Poměrně malé rudé slunce se vzhledem k blízkosti jevilo jako obrovské. Ačkoliv již překročilo zenit, jeho paprsky nemilosrdně bombardovaly kamenitý povrch Daraku a vzduch se chvěl žářem. Plošina byla opuštěná.

„Tady Gucky zjevně není," věcně konstatoval Arban Cubri. „Snad se dostal do jiného přijímače."

„Nebo ho dosud odvedli," dodal nadporučík Uwanok, přešel ke kraji plošiny a podíval se dolů do údolí. „Tam dole je jejich sídliště! Tehdy jsme je nemohli rozeznat, protože jsme se transmitovali než se mlha zvedla, ale odtud přicházeli služebníci chrámu," zvolal.

„Stejně jako teď," řekl Velký administrátor.

„Tehdy přicházeli hned po ránu, pane," upozornil Aino.

"Nemyslím si, že by podnikali ten namáhavý výstup několikrát denně."

„Není vaše domněnka poněkud nepodložená?" zeptal se Rhodan.

„Jak víte..." zablekotal Eskymák, ale Rhodan na něj okamžitě navázal.

„...že předpokládáte, že Darakové vědí o našem objevení se? To přece plyne z toho, co jste řekl, nadporučíku."

„Považuji nadporučíkovu domněnku za nelogickou, pane," přidal se Messier., „Jak by mohli vědět, že jsme tady?"

„Rozletíme se tomu uvítacímu výboru vstříc!" rázně ukončil debatu Velký administrátor a zapnul svůj antigravitační generátor.

Obě skupiny se setkaly na úpatí Hory zjevení. Darakové ani Pozemšťané nedali znát překvapení nad odlišným zjevem cizinců. Gesta Daraku vyjadřovala naopak potěšení ze setkání, pokud jim správně rozuměli.

Rhodan jako jediný z Pozemšťanů cítil, že se nějaká cizí síla snaží proniknout do jeho mozku. Jeho telepatické schopnosti byly omezené, ale dostačovaly k identifikaci cizích pokusů o tlak na jeho vědomí a proto okamžitě svou mysl zablokoval. Jeho průvodci zřejmě neměli ani potuchy o tom, co se děje. Rhodan usoudil, že Darakové se pouze pokoušejí o telepatický kontakt, a to se mu nezdálo nebezpečné.

Mnohem více ho znepokojila skupina čtyř Daraku, kteří se blížili k místu setkání. V nitkovitých pažích nesli cosi, co Rhodan považoval za předmět, zabalený do živých plášťů lemurských vládních radů. Během svého čtyřsetletého života se Rhodan naučil být podezřívavý vůči všemu, co důkladně neprozkoumal. Čtveřice nově příchozích byla vzdálena ještě asi třicet metrů; asi dvacet dalších se zastavilo trochu dál a na něco čekalo, když Rhodan vytáhl impulsní paprskomet. Energetický výboj vytvořil kráter deset kroků před přicházejícími Daraky. Z kráteru vyšlehly plameny a plyny.

Darakové se zastavili, ale k Rhodanovu překvapení necouvli, jen

začali živě gestikulovat a hlouček čekajících se vrhl na zem. Potom se ty čtyři začali přibližovat tanečním krokem a při tom mávali živými plášti.

„Vypadá to, že propadli náboženskému vytržení," zavrčel Cubri. Rhodan měl stejný dojem. Vyměnil svůj impulsní paprskomet za narkotizační zbraň, kterou nosil v druhém pouzdře. Zaduněl výstřel mnohem silnější, než z paprskometu, a jeden ze čtyř Daraku padl k zemi. Jeho plášť pleskl o skálu.

Jediným skokem byl Rhodan u ležícího Daraka, popadl plášť a hodil ho směrem k Darakům. Doufal, že aspoň toto gesto pochopí správně. Skoro minutu tři Darakové zaraženě stáli a nehýbali se, zatímco skupina vzadu se dala na útěk k městu. Potom se ti tři chopili svého omráčeného druha a následovali ostatní.

„Obávám se, že jste ranil jejich náboženské cítění, pane," poznamenal znepokojeně Messier.

„Právě to jsem měl v úmyslu," řekl tvrdě Rhodan. „Teď víme, jak udržíme Daraky v uctivé vzdálenosti. Tito lidé se nepochybně zmocnili Guckyho a nebudu váhat jich několik zabít, abych myšoba osvobodil."

Opět zapnuli antigravitační generátory a rozletěli se za prchajícími, dokud nespátřili na jedné větší kotoučovitě stavbě celou hradbu těl. Perry Rhodan se spustil na zem asi deset metrů před první řadou davu.

„Nevykládejte si má předchozí slova špatně," obrátil se ke svým průvodcům. „Stále platí, že rozumem lze dosáhnout víc než hrubou silou."

Dav se náhle rozdělil a uličkou přicházel Darak, který měl na rozdíl od ostatních na sobě živoucí plášť.

„Jste obžalováni z rouhání," prohlásil v bezchybném interkosmu.

Praktici, jako třeba nezvěstný Shelton, berou neuvěřitelně naprosto klidně. Tak to bral i Perry Rhodan, avšak na rozdíl od nich byl jeho praktikismus spojen s notnou dávkou fantazie, což se obvykle vylučuje. Skutečnost, že Darak mluví interkosmem nebyla podstatná, nešlo však ignorovat otázku, od koho a jak se to naučil.

Rhodan postoupil několik kroků vstříc Darakovi s pláštěm. V ruce držel narkotizační zbraň, zatím však mířila k zemi,

„Obžalování nejsme my, ale vy!" zvolal Velký administrátor.

„Ten, od něhož jsi se naučil naši řeč, je náš přítel. A vy jste ho unesli. Požadujeme jeho neprodlené vydání!"

Darak zvedl ze země hrst písku a posypal si jím kulovitý trup. „Velký kormidelník nás slyší. On vládne mnohými silami Všehomíra a řídí osudy Daraků. Chtěli jsme vás přivést k němu, ale vy jste zneuctili plášť vědění a rouhali se Krish'unovi. Budete muset dlouho sloužit, než tu potupu odčiníte."

„Nebylo by mi proti mysli ukončit ty jeho pitominky narkotizační střelou," zavrčel Cubri. „Třeba by pak přišel k rozumu."

„To sotva, tito lidé se zřejmě nebojí násilí. je naprosto zřejmé, že na úpatí hory neutekli před mou zbraní, ale z rozhořčení nad rouháním. Nemají lidskou menta- • litu," namítl Rhodan. Potom zvedl ruku a opět promluvil k Darakovi: „Nechtěli jsme se rouhat, byli jsme pouze nedůvěřiví. Naše moc je velká, ale řekni, co bychom měli udělat, abychom usmířili Krish'una. Třeba se to nezáměrné rouhání dá odčinit rychle."

ve sluchátcích slyšel nesouhlasné mručení svých druhů, ale jen se nepatrně pousmál. Veškerou pozornost věnoval Darakům. Dav stál nehybně, zřejmě nikdo, kromě mluvčího, interkosmu nerozuměl, ten je však patrně informoval telepaticky. Konečně nositel pláště opět promluvil.

„Jsme připraveni vyzkoušet vaši moc. Jakmile Oko poznání klesne za obzor, můžeme zkoušku uskutečnit ve Vysokém domě. Jste připraveni tu zkoušku podstoupit?"

„Ano, jsme připraveni," odpověděl stručně a jasně Rhodan.

„Od této chvíle až do konce zkoušky jste nedotknutelní," prohlásil slavnostně Darak. „Jděte a vraťte se sem, až nastane čas."

Rhodan se beze slova otočil a odcházel i se svými společníky. Byl zvědav na podivné stavby Daraků a zabočil do jedné příčné uličky. Nikdo se na ně ani nedíval. Vyhlášené tabu se zřejmě vztahovalo i na pohledy. Když došli k nějakému menšímu náměstíčku se Rhodan zastavil a sedl na balvan vedle hrubě opracovaného kamenného sloupu.

„Vypněte vnější reproduktory a ustavte myšlenkový blok," nařídil Rhodan a když jeho muži přikývli, pokračoval. „Pravděpodobně si myslíte, že trochu blázním, že? Jsem přesvědčený, že Gucky je zatím v pořádku. Možná ho drží ve Vysokém domě na ústředním náměstí. Darakové snad mimoděk blokují jeho paraschopnosti, jinak by se k

nám už určitě teleportoval. Na druhé straně jim myšob už zřejmě něco předvedl, jinak si těžko mohu vysvětlit poznámku nositele pláště o ovládání sil Všemohíra. Je tu určitý rozpor, ale právě z něho musíme vycházet. Možná je Vysoký dům zbudován z materiálu, který nějak omezuje nadsmyslové schopnosti. Právě tento předpoklad mě vedl k tomu, že jsem souhlasil s jejich návrhy. Co si o tom myslíte, pánové?"

„Co Darakové mysleli tou zkouškou, pane?" odpověděl otázkou Messier.

„Na to bych snad mohl odpovědět, protože pocházím z lidu, u něhož ještě přežívají zbytky staré víry," zasáhl do hovoru Eskymák Uwanok. „Zkouška by mohla spočívat v souboji psychických nebo fyzických sil a zjevení pak vyplývá z jeho výsledku. Je to Boží soud."

„Souboj?" zděsil se poručík Cubri. „Znamená to, že někdo z nás má bojovat s těmi obludami? Darakové nás fyzicky daleko předčí."

„Myslíte?" zeptal se pochybovačně Velký administrátor. „Jsou podstatně větší než my, ale vyvinuli se ve světě s poloviční přitažlivostí, než jaká je na Zemi. Už to předurčuje jejich mnohem větší zranitelnost."

„To je pravda," rozohnil se Messier. „Jak víte, vyrůstal jsem na Marsu. Kdybych nebyl od nejútlejšího věku trénován pro život v podmínkách zemské přitažlivosti, byl bych odsouzený zůstat provždy na Marsu. Všechny orgány netrénovaných rodáků z Marsu jsou mnohem méně odolné, než rodilých Pozemšťanů. Přesto však ve sportovních zápasech na Marsu Mart'ané zpravidla vítězili, protože byli přizpůsobení tamější přitažlivosti, kdežto Pozemšťané byli dezorientováni změnou podmínek."

„Tím je problém definován," uzavřel diskusi Rhodan. „Myslím si však, že jsem schopný pohybovat se v podmínkách poloviční přitažlivosti se stejnou jistotou, jako při normální přitažlivosti."

„Cože? vy chcete..." vyrazil ze sebe Uwanok.

„Jen si nedělejte starosti, nadporučíku," uklidňoval ho Rhodan. „Ostatně nevíme, zda půjde o fyzický zápas."

„Nechte bojovat mě," škemral Uwanok, ale Rhodan jen potřásl hlavou. „Dokončím, co jsem začal. Pojďme, je čas, slunce už zapadá."

Brána Vysokého domu se otevřela jen na několik vteřin. Sotva Pozemšťané vstoupili, okamžitě se zavřela. Perry Rhodan přivřenýma očima hledal v oslňujícím světle svého soupeře. Myslel, že je připraven na každé překvapení, ale to, co spatřil, mu na okamžik vyrazilo dech.

„Shelton!“ vykřikl nevěřícně.

„Pane?“ zeptal se plukovník John C. Shelton, donedávna velitel komanda Lemur. Stál vprostřed velkého sálu, jediné místnosti Vysokého domu. Jeho oděv sestával pouze z krátkých spodků a ponožek. Působilo to groteskně.

Kromě něj byl v sále pouze Darak, který mluvil s Rhodanem. Aspoň tak to vypadalo. Teprve když Rhodanovy oči přivykly mnohobarevnému pronikavému světlu, objevil ještě jednu postavu. Byla menší než člověk a zdála se být stvořena z měňavé, třpytivé hmoty, stejné jako živé pláště. Jen bobří ocas, potažený stejnou hmotou, byl nápadný.

„Gucky!“ vykřikl Velký administrátor a vrhl se k myšobovi, ale Darakův hlas ho zarazil.

„Velký kormidelník je pro vás nedotknutelný. Kdo z vás podstoupí zkoušku?“

Rhodan postoupil kupředu a nositel pláště pokračoval: „Dobře! Tam je tvůj protivník. Také se rouhal a od té doby slouží v chrámu. Jestli tě porazí, bude nedotknutelný.“

„Co máme dělat?“ zeptal se zlostně Velký administrátor. Měl pocit, že byl vmanévrován do bezvýhodné situace.

Darak vhodil svůj plášť mezi oba protivníky. „Krish'un naslouchá jen lidem Daraku, ale kvůli této zkoušce jsem svého Krish'una požádal, aby naslouchal jednomu z vás. Kdo z vás to bude, to záleží jen na síle vaší vůle. Vítěz musí poručit Krish'unovi, aby jeho protivníka zahabil a odstranil. Potom bude nedotknutelný.“

S nehybným obličejem se Rhodan pomalu svlékal, až zůstal jen v krátkých spodcích. Musel svůj zápas promyslet. Darak na něm žádal nemožné - aby nepřímo zabil jednoho z vlastních důstojníků. O výsledku nebylo pochyb, protože ze Sheltonovy tváře vyčetl, že je rozhodnutý se mu poddat, i kdyby jeho vůle byla silnější. Byl připravený se obětovat. Rhodan však tuto oběť nebyl ochotný přijmout. Musel nalézt způsob, jak zachránit život oběma a ještě osvobodit Guckyho.

Plně se soustředil na rozkaz. Krish'un musel mít schopnost číst myšlenky. Rhodan sugestivně posílil svou vůli, musel si plášť podrobit. Uplynula minuta. Lesklý plášť se zavlhl a dal se do pohybu. Plazil se k nohám svého pána. Tam se zastavil, třpyt pláště zintenzívněl a vlnění přešlo v jakési křečovitě škubání.

„To je marné, cizince," řekl Darak. „Kdybys mohl donutit Krish'unu zaútočit na jeho nositele, podrobil by sis celý Darak. Takovou zkoušku jsem však nestanovil, nikdo by v ní nemohl uspět."

Perry znásobil své úsilí. Už se zdálo, že bude mít úspěch. Krish'un se opět pohnul, vzápětí se však ukázalo, že z rozkazu svého pána.

„Nedokážete to, pane," řekl vážně plukovník Shelton. Mluvil anglicky, aby mu Darakové nerozuměli. „Směřujte ho na mě, voják přece musí položit život za svého nejvyššího velitele."

„Mýlíte se!" zvolal hněvivě Rhodan. „Voják nebojuje za nějakou osobu, ale za svůj národ. A v tomto smyslu jsem stejným vojákem, jako vy, plukovníku. Návrh se zamítá."

Velký administrátor se odmlčel. Venku už byla noc a určitě se ochladilo, v sále však bylo stále úmorné vedro. Pot Perrymu stékal po zádech, před očima se mu dělaly rudé kruhy.

„Rozhodnuto musí být, než oko moudrosti opět vyjde!" zakřičel Darak. „Jinak propadnete Krish'unovi Vysokého domu!"

Vtom si Rhodan uvědomil, proč Guckovy paraschopnosti selhaly. Strop, stěny i podlahu pokrývaly ty zrádné pláště. Opět se pokusil plně soustředit, ale už za několik vteřin věděl, že podrobit si Krishuna natolik, aby zaútočil na svého pána, nedokáže.

Avšak právě v tu chvíli se Krish'un odlepil od podlahy, chvíli visel ve výšce asi patnácti metrů, plocha jeho těla se viditelně zvětšovala, a potom se snesl k Darakovi strnulému hrůzou, a zahalil ho.

Muži bez dechu zírali na ten neuvěřitelný výjev. Rhodan se probral z překvapení jako první. Otočil se a nejistým krokem vykročil k předmětu, v němž poznával zahaleného Guckyho.

Myšob ho vřelě předešel a náhle se zhmotnil mezi ním a Sheltonem. „Dovol, abych se představil, šéfe: Velký kormi-delník a vládce Daraků!"

„Jak jsi to dokázal!" zeptal se Rhodan.

„Bylo to peklo, šéfe," řekl už vážně Gucky. „Většinu času jsem

byl zabalený v tom hrozném plášti. Krish'un blokoval mě parascopnosti a pohyboval mnou proti mě vůli. Jen dvakrát mě ho na čas zbavili a já mohl předvést své schopnosti. Bylo to tady v sále, a ty živoucí tapety omezily mě schopnosti na prostor uvnitř."

„Pokračuj!" rozkázal Rhodan, když se Gucky odmlčel a začal se náruživě drbat za ušima.

„Omlouvám se, v té kůži to bylo hrozné," zadrmlil myšob a pokračoval. „Prostřednictvím Krislt'una jsem vnímal všechno, co se kolem mě děje. Váš souboj ve mně vyvolal velmi smíšené pocity. Věděl jsem, že jste ztracení, jestli vám nedokážu pomoci. Právě ta starost asi zdvojnásobila mě síly. Prostě se mi podařilo něco, o co jsem se několikrát marně pokoušel. Navázal jsem kontakt s pláštěm, který mě halil, a dokázal jsem ho přesvědčit, aby mě osvobodil. Potom jsem už musel použít hrubou sílu. Telekineticky jsem svůj plášť při tlačil k zemi, kdežto plášť Daraků jsem nadzvedl, roztáhl a obalil jimi jejich pány."

„Jsi opravdu k nezaplacení! Co bychom bez tebe dělali." povzdechl si Rhodan

„Blbost!" neuctivě prohlásil Gucky. „Kdybych byl na Washunu obezřetnější, vůbec byste se do takové situace nedostali."

„Poznání chyb je první krok k nápravě. Co ale dál? To chceš nechat Daraky v těch jejich pláštích zemřít?"

„Zasloužili by si to, já ale takový nejsem, Perry," řekl Gucky a otočil se k zahalenému Darakovi, který stál nehybně pod svým škubajícím se pláštěm. Plášť se náhle rozevřel a padl k zemi, kde sebou křečovitě škubal.

„Vřelé díky, jste velice velkorysý," řekl Darak. „Zjevení ukazuje, že ty, cizince," muž vztáhl ruce k Rhodanovi, „jsi pánem Daraků. Všechny tvé rozkazy budou okamžitě splněny, protože ty jsi Nejmocnější."

Na Rhodanově tváři se objevil ironický úsměv. „Nepožaduji po vás mnoho, nejdříve chci, abyste vrátili oděv tomuto muži," řekl a ukázal na Sheltona. „Potom odejdeme a opustíme tento svět. Volají nás další úkoly."

„Tvoje rozkazy budou okamžitě splněny," ujistil ho Darak. „Darakové jsou však velice smutní z toho, že nás chcete opustit. Kdybyste si aspoň vzali s sebou něco, co je nám milé a drahé, potom bychom se necítili zcela odloučení od vás..."

„Ale my od vás vůbec...,“ začal Perry, ale Gucky ho přerušil.

„Mohli byste nám dát sto Krish'unů, starý brachu,“ zapištěl a pokračoval anglicky. „To je nápad, šéfe, ne? Stovkou pláštíků...“

„...nám mohou prokázat velkou laskavost. Ale jak máme ty nebezpečné věci dopravovat?“ zasyčel Rhodan.

„Uděláš Darakům velikou radost, Mocný,“ pronesl vtom Darak.

„Již jsem plášťům přikázal aby ti sloužily a poslouchaly tě. Budou vás doprovázet a připomínat vám Daraky a my budeme vědět, že jste si s sebou odnesli kus našeho světa a to nás bude těšit.“

Pozemšťané i s neskrývanou skepsí pozorovali valící se k ním vlnu jiskřivých pláštíků. Jen Gucky byl viditelně spokojen, odkolébal se k bráně a s úsměvem pozoroval, jak pláště plachtí za ním.

„Rozlučte se, pánové, musíme si pospíšet,“ zavolal přes rameno na ostatní.

6.

Museli svou rychlost přizpůsobit rychlosti živých plášťů, a tak měl plukovník Shelton dost času cestou k transmitteru vyložit dobrodružství zvláštního komanda Lemur. „Nevím, v jaké podobě teď existuje ta věc beze jména. Nikdo z nás to neví. Doufám, že se s ní setkáme v našich časech,“ zakončil svou zprávu.

Rhodan zamyšleně přikývl. Věřil, že to, co z toho vzejde, skutečně může bez problémů dosáhnout přítomnosti. Čas mu byl k dispozici. Otázkou ale bylo, zda se i lidem podaří dostat zpět do jejich času. Oni čas neopanovali, pro ně byl ztracený den v minulosti ztraceným dnem i v budoucnosti. Zapudil však tyto truchlivé myšlenky a změnil téma.

„Vzpomínáte si na něco ze svého zajetí, plukovníku?“

„Vlastně to ani zajetí nebylo, pane,“ upřesnil ‚Ledovec‘ Shelton.

„Věžovitý netvor mě mrštil do transmitteru. Byl jsem při vědomí a jakmile mě uvolnil ze svého sevření, okamžitě jsem ustavil individuální energetický štít, ale současně zřejmě transmitter přepravoval na Washun jednoho nebo více Daraků. Střet mého štítu s fungujícím transmitterem vedl k výboji, který mě i Daraky poslal zpět na jejich planetu a na Washunu způsobil explozi. To je samozřejmě jen hypotéza. Při explozi jsem ztratil vědomí a probral se až ve Vysokém domě, právě v okamžiku, když mě obaloval Krishun. Bránil jsem se mu zcela instinktivně. Darakové to považovali za rouhání a vsadili mě do nějakého sklepení pod chrámem. Tam mě

nutili mazat mladého Krish'una nějakou mazlavou kaší, kterou se zřejmě krmí, než dorostou."

: „V podstatě jsme měli štěstí," prohodil

'Pierre Messier. „Darakové jsou v podstatě mírumilovní, když berete ohled na jejich mentalitu, dá se s nimi docela dobře vycházet."

„Totěž platí o živých pláštích!" vykřikl Gucky. „Poslouchají mě na slovo. Jen na nepřátele dokážou být nepřijemní. A také vůči těm, které já označím za ne-

přátele!" dodal Gucky a Ječivě se zasmál.

„Začínám tušit něco ošklivého!" zatvářil se výhružně Rhodan.

„Co máš za lubem?"

„Muži umějí mlčet," důstojně pronesl myšob.

Návrat na Washun proběhl docela hladce. Velký administrátor bedlivě pozoroval pláště, ale zdálo se, že přechod z kyslíkové atmosféry do vodíko-čpavkové jim nikterak nevadí. To vysvětlovalo záhadu, jak Darakové mohou přežívat na Washunu. Stačilo, aby se nechali zabalit do

svých plášťů. Museli se však brzy vrátit na Darak, protože mohli dýchat jen pokud se nevyčerpala vzduchová bublina pod pláštěm.

Rhodan přepnul přístroj v přilbě na větší okruh a spojil se s majorem Redhorse. Jak předpokládal, byl už vyhlášen poplach.

„Všechno v pořádku, Done," oznámil Rhodan. „Vyzvedněte nás."

„Jak vypadá situace na MA-geniálním?" byla první Rhodanova otázka, když se po chvíli setkali.

„Není dobrá, pane," zněla odpověď. „Náš výsadek sice donutil Halut'any stáhnout se do nitra stanice, ale tam postupujeme pomalu. Naši lidé se několikrát dostali do velice obratně nastražených léček."

Rhodan se podíval na hodinky. CREST III byla v tomto prostoru už osmnáct hodin. Každou chvíli se tu mohly objevit další lodě, které zachytily volání o pomoc. Vysílačka sice už dávno umlkla, ale to nebylo rozhodující.

„je už stanice na Washunu evakuována, Done?"

„Beze zbytku, pane. Všichni inženýři jsou již rozmístěni v Korvetách. Pouze z KC-88 jsem je nechal opět vystoupit a vyložit náklad, když byl vyhlášen poplach."

„Výborně. Přistavte Korvetu a opět je nechte nastoupit a potom dopravte všechny na CREST III. Pak se přemístěte k MA-geniálnímu. Tuším, že Gucky vypracoval velice slibný plán."

Rhodan mrkl na myšoba a zeptal se: „Nemám pravdu, maličký?" „ty mi zkazíš každou legraci, šéfe!" ulevil si Gucky.

„Nic jsem přece neprozradil, vždyť muži umějí mlčet," bránil se se smíchem Rhodan.

Redhorsova indiánská výchova mu nedovolovala klást zvědavé otázky a tak se raději stáhl na můstek. Zakázat si myslet na ten tajemný plán však nedokázal. Souvisí snad nějak s jiskřícími plášti, které se za myšobem táhly jako děti z Hammelnu za Krysařem?

Když se vrátili ke stanici Veslařů, viděli, že Maahkové opět zaútočili na prořídle řady obránců. Možná by bylo dobré, vyčistit od nich celou planetu, snad by se tak zabránilo pozdějším strašným „metanovým válkám" mezi humanoidy a Maahky. Velký administrátor se však necítil být oprávněn k tak velkým zásahům do minulosti.

Nalodění čekajících Veslařů netrvalo ani deset minut. Kosmičtí inženýři byli přímo ukázkově disciplinovaní. Jakmile byli na palubě, všech pět Korvet nabralo kurz k vlajkové lodi solárního loďstva. Cestou se Rhodan spojil s Atlanem a požádal ho, aby se vrátil na CREST III a postaral se o rozmístění osmi set Veslařů a informoval výsadek, že dostanou pomoc.

Jakmile KC-88 vyložila svůj živý náklad, opět odstartovala. Redhorse ji směřoval k MA-geniálnímu. Čas od času se přistávací plocha kosmodromu zachvěla a z větracích šachet občas stoupal kouř, zamožující umělou atmosféru pod energetickým zvonem. To však byly jediné známky, že v nitru plošiny zuří boj. O jeho

zarputilostí svědčila strohá čísla, která Marshall sdělil telekomem Rhodanovi: asi tři sta Veslařů se probíjelo vstříc Pozemšťanům a nyní s nimi bojovalo bok po boku proti Halut'anům. Avšak asi čtyři tisíce mužů, žen a dětí buď padlo v bojích, většinou však bylo povražděno halutským výsadem.

Rhodan smrtelně zbledl, když uslyšel tuto zprávu. Začal tušit, co všechno museli jeho vojáci na plošině prožít. Nepochybně to byla zásluha mutantů, že vůbec postupují a neprchají. Podíval se na Guckyho a ten předvedl v úsměvu svůj hlodavci zub. Mezi těmito dvěma tak rozdílnými bytostmi nebylo třeba mnoha slov.

„Zaujměte se zbylými Veslaři a výsadem co nejvýhodnější obranné pozice," rozkázal Velký administrátor. „Pro příští dvě

hodiny máte jediný úkol: všemi prostředky zabránit útoku Haluťanů. je to jasné?"

„Ano, pane," odpověděl šéf sboru mutantů.

Rhodan dobře věděl, co prožívá Marshall. Není snadné dát rozkaz k přechodu do obrany, když útočné operace stály již tolik obětí. Bylo to však nutné. Nyní bylo třeba dojednat podrobnosti s Guckym.

„Jsi si stoprocentně jistý, že Krish'unové se nevrhnou na naše lidi?"

„Budou útočit jen na Haluťany, Perry."

„Dobrá, rozděl je a ať zaútočí větracími šachtami, pokud nejsou ostřelovány našimi vojáky," nařídil Rhodan.

„Nechceš naše lidi vyděsit," upřesnil myšob. „Protože impulsní zbraně ani dezintegrátory jim neublíží, takže o ně nemusíš mít strach."

Rhodan polkl naprázdno a s napjatým výrazem sledoval, jak se pláště vlní a potom mizí ve dvou vybraných větracích šachtách. Náhle se dokázaly pohybovat docela rychle, ne tak jako na Dara-ku. Jaké nečekané vlastnosti ještě objeví u těchto podivných bytostí?

Rhodan pokynul svým průvodcům a přešel k nejbližšímu výtahu, Shelton, Uwanok, Messier a Cubri ho následovali, Gucky je předešel a teleportoval se. Na třetím podlaží shora uslyšeli praskot impulsních zbraní a dunění výbuchů. Ozvěna znásobovala ohlušující rachot a prudké výkyvy teplot, způsobované výbuchy, vedly k tomu, že tu řádil nepřetržitý uragán. Čím blíž se dostávali k bojišti, tím hlasitěji slyšeli ve sluchátcích hovory mezi bránícím se pozemským výsadem, rozkazy důstojníků, žádosti o posily, upřesňování polohy raněných, které bylo zapotřebí odsunout.

Rhodan se rychle zorientoval v té změti rozkazů a hlášení a rozhodl se, že se svým doprovodem poskytne pomoc skupině tří kosmonautů, kterou Haluťané odřízli. Na plošině se bezpečně vyznal, protože konstrukce byla stejná jako u Kalakova kosmodromu.

Jen o několik minut později narazili na prvního nepřítele. Haluťan je spatřil o zlomek vteřiny dříve a první vystřelil z těžké impulsní zbraně. Už dříve narušený strop se zřítil a Pozemšťané se octli ve spršce rozžhavených kovových úlomků.

„Pal!" zavelel Rhodan. Proti palbě pěti impulsních paprskometů neměl netvor šanci. Padl jako podtátný strom a v okamžiku zmizel.

„Držte se!" zakřičel Rhodan do mikrofonu. „Probíjíme se k vám."

Ještě však nevěděl, jak to udělá. Chodbu před nimi zatarasil zřícený strop a další trosky. Mimo to i v podlaze zela obrovská díra a hrozilo, že se všichni zřítí o patro níž. Boční chodby byly určitě hlídané Haluťany.

„Co použít zásobovacího potrubí?“ navrhl nadporučík Messier a ukázal na výbuchem proražený otvor, který vedl do nějakého potrubí.

Rhodan přikývl. Vzhledem k rozsahu škod všude kolem nepochyboval, že cestou najdou víc takových otvorů, kterými se budou moci dostat ven. Haluťané tuto cestu nemohli použít kvůli své velikosti a bylo tudíž pravděpodobné, že ji ani nestřeží.

Jeden po druhém se vsoukali do potrubí a plazili se směrem k odříznuté skupině.

Po několika metrech však potrubí zahýbalo v ostrém oblouku. Trhlinami viděli, že pod nimi něco hoří. Materiál praskal a cesta byla stále nebezpečnější, ale dokázali to.

Další výboj impulsní zbraně vyšlehl kdesi docela blízko a potrubím se prohnala smršť žhavého vzduchu. Ačkoliv Rhodan a ostatní museli v úzkém potrubí vypnout energetické štíty, bojové kombinézy je ochránily. Bylo však jasné, že na tuto ochranu dlouhodobě spoléhat nemohou. Rhodan hledal vhodné místo, kde by mohli potrubí opustit. Jak předpokládal, našel ho jen o pár metrů dál. Když se však chtěl začít spouštět trhlinou, zaregistroval pod sebou nějaký pohyb a zatajil dech.

Vzápětí muže uviděl a oddechl si. Byl to Pozemšťan. „Pozor! Nestřílejte na potrubí. Jdeme vám na pomoc!“ ohlásil se telekomem.

„Pospěšte si!“ ozval se hrdelní hlas. „Budeme se muset odsud stáhnout!“

Rhodan se jen napůl vysunul z trhliny, když ho někdo popadl za opasek a prudce ho strhl k zemi. Téměř současně do zdi v místech, kde měl nohy, udeřil paprsek z impulsní zbraně. Nad sebou Rhodan spatřil ebenově černou tvář, ale nebyl čas si ani uvědomit, kdo to je. Rhodan i muž, který ho strhl k zemi, začali pálit na obrovitou postavu blížícího se Haluťana. Nebyli sami. Stříleli ještě dva muži, kryjící se za troskami uprostřed tohoto prostoru.

Soustředěná palba umožnila také ostatním dostat se z potrubí. Potom Rhodana něco zarazilo. Haluťan Vrávorál ode zdi ke zdi chodby, ale palbu vůbec neopětoval.

„Palbu zastavit!" zařval Rhodan, kterému právě něco blesklo hlavou.

Vojáci ho uposlechli, ačkoliv ho zřejmě dosud nepoznali.

„Omrzel vás život, co?" vykřikl jejich velitel. „Jen šílenec..."

Dál se nedostal a vyjeveně zíral, jak se obr hrouť k zemi. Bylo to nepochopitelné, palbu přestál a když na něho nikdo nestřílel, nečekaně padl. Rhodan věděl, o co jde. Haluťan byl celý obalen jiskřící „kůží"!

„Co se děje? Jak jste to věděl?" divil se zmateně Afropozemšťan v hodnosti poručíka. Oči mu lezly z důlků. Vtom poznal Velkého administrátora, což dovršilo jeho zmatek.

„Pane!" vykřikl, postavil se do pozoru a předpisově se ohlásil. „Poručík Horlow a dva muži jeho bojové skupiny na svém stanovišti! Omlouvám se, nevěděl jsem, že jste to vy, pane!"

Perry Rhodan se zasmál. „To byste nejdřív podával hlášení a mě by zatím zastřelili. Velice vám děkuji, poručíku," dodal už vážně a pokračoval, „Haluťana zničila nová zbraň. Doufám, že brzy takhle dopadnou i ostatní."

„Nashi!" zvolal vtom radostně Cubri a přátelsky poručíka šťouchl do břicha. „A já už myslel, že zatápíš pod kotlem v pekle!"

Rhodan nechal oba poručíky oddávat se radosti ze shledání a sám vstoupil do chodby. Chvilí naslouchal a když neslyšel žádné podezřelé zvuky postoupil dál a nahlédl za roh. Spatřil tam pouze dva mrtvé Haluťany. Oba byli zlikvidováni živými pláště. Vše ukazovalo na to, že nasazení Krish'unů probíhá velice úspěšně.

O vteřinu později se před Rhodanem zhmotnil myšob. „Vyčistili jsme kosmodrom! Pláště jednájí inteligentněji, než by se mohlo na první pohled zdát. Vyhlédnou si oběť, shromáždí se a zaútočí společně, během patnácti vteřin je po Haluťanovi," chrлил ze sebe nadšeně Gucky.

Perry však nebyl nadšen, ba naopak. Právě ho napadla strašlivá myšlenka. „Kde je Icho Tolot? Musíme okamžitě..."

„Napadlo mě to, šéfe!" přerušil ho myšob. „Okamžitě jsem se zhmotnil vedle něho, bylo to na poslední chvíli, protože ho pláště už zahalovaly. Samozřejmě stačil můj rozkaz a Krishunové se okamžitě stáhli..."

„je v pořádku?" nenechal ho domluvit Rhodan.

„No jasně, šéfe!"

7.

, Admirál Atlan pozoroval Veslaře s těžko skrývaným pobavením. „Při všech bozích starého Arkonu, snad jste se nezamiloval? Takhle vyšňořeného jsem vás nikdy neviděl. Na lodi, kde je osm set chlapů a jen pár vědkyň je to vždýcky nebezpečné, doufám, že to víte," pronesl přátelsky.

„Vůbec nechápu, o čem to mluvíte," rozhořčeně protestoval kosmický inženýr. „Jak vás mohlo něco takového napadnout?"

„A co ta rtěnka? Neříkejte, že jste se nelíbal," pošťuchoval Atlan. „Líbal? Ani nevím, co to je," suše odpověděl Kalak. „Trochu barvy jsem si ovšem půjčil a nanesl ji na rty. To je u nás běžné."

„Takže jste se chtěl blýsknout před konkurencí," usoudil Atlan. „Myslím, že na to není ta pravá chvíle, ale konec konců je to vaše věc."

.. Nebyla to Atlanova věc a rozhodně to nebyla podstatná věc. Atlana čekal mnohem složitější úkol - rozmístit na CRESTU III osm set kosmických inženýrů z Washunu. Nyní čekal na majitele MA-geniálního a jeho zástupce, aby s nimi věc projednal. Kalaka potřeboval k tomu, aby je v případě nějakých nedorozumění přesvědčil, že Pozemšťané jsou solidními

partnery. O pět minut později hlas služby oznámil: „Veslaři Malok a Hortan!" Potom se dveře otevřely.

Oba muži vstoupili. Atlana překvapilo nejdříve to, že jejich overaly byly stejně sněhobílé jako Kalakův. Určitě se stačili převléknout, nevěřil, že by události na Washunu nezanechaly aspoň nějaké stopy na oblečení.

Příchozí se zastavili u dveří, Malok vpředu. Atlana si téměř nevšímal, ale upřeně hleděl přímo do očí Kalakovi.

„Překvapuje mě, že se tváříte tak sebevědomě, vy fušere!" vykřikl Kalak. „Vaše létající vetešnictví by sotva mohlo zajistit opravu ohnuté trysky! Měl byste vidět KA-laciný, můj milý. To je nejlepší létající kosmodrom, nejlepší loděnice ve vesmíru. Nikdo nemůže popřít..."

„...že dávno patří do šrotu!" skočil mu vztekle do řeči Malok. „To MA-geniální - už ten název říká všechno! Genialita se u nás snoubí s precizností a výkonností. A naše ceny? Cha!"

Atlan poslouchal ty výlevy s otevřenými ústy. Jen pomalu mu docházelo, že se ti dva nehádají, že jde vlastně o nějaký obřad. Ani

jeden nenechal toho druhého domluvit. Když si navzájem pohaněli své létající plošiny, přešli k osobním urážkám.

„Stačí se podívat na zablácené boty," volal rozhorleně Malok a ukazoval na oslnivě se lesknoucí Kalakovu obuv, „na ten ušmudlaný overal a plnovous, z něhož se dá vyčíst jídelníček posledních tří dnů!"

„Tvé staré oči už ani nevidí!" Kalak na to.

„Tvoje už dávno volají po kontaktních čočkách!" vykřikoval Malok.

„Ten tvůj zahnutý zobák," sípal Kalak. „Tvoje umazané rty!" chřaptěl Malok. A — potom se objali, políbili se na obě tváře a dívali se na sebe jako bratři, kteří po letech konečně našli jeden druhého.

„Ani tomu nemohu uvěřit!" zvolal dojatě Kalak. „Už léta jsem si myslel, že jsem zůstal sám, že jsem jediný Veslař, který přežil, a najednou se dovídám, že v minulosti se uchovala celá naše stanice i s posádkou!"

„A já zas netušil, že zůstal nějaký živý Veslař v Andromedě," stejně vzrušeně mu odpovídal Malok.

„Jen jedno mi vrtá hlavou. Do minulosti vede přece jen jedna cesta, přes časovou past Vario. Jak to, že vás Tefrodi nechali ji použít a nezničili jako ostatní?" zeptal se podezíravě šéf KA-laciný.

„To je dlouhá historie," řekl Malok. „ne všechny plošiny byly tenkrát zničeny. Zlo si vybralo některé kosmodromy a přizpůsobilo je pro své cíle. MA-geniální byl určen pro nějaký zvláštní úkol. Odveleli nás k nějaké planetě, kde jsme měli vyčkat dalších rozkazů. Rozkaz však přišel pozdě, to už nás nějaká síla odhodila do minulosti a zároveň i do Mléčné dráhy."

„Cože?" zvolal Kalak. „vy jste se dobrovolně dali do služeb Zla?"

„O dobrovolnosti nemůže být ani řeč," hájil se šéf MA-geniálního. „Museli jsme se podřídit abychom nebyli zničeni."

„Dobrá, jsem stejně rád, že vás vidím, ale co dál?"

„Časový agent nám určil planetu Wa-shun jako základnu. Plošina měla kroužit kolem planety a nadále čekat na rozkazy Zla nebo časových agentů, kteří mohli ty rozkazy tlumočit. MA-geniální tu krouží již čtyřicet let našeho palubního času a za tu dobu jsme opravili skoro sto kosmických lodí, které se nám ohlásily kódem."

„Omlouvám se, že ruším váš výklad," vpadl Malokovi do řeči Atlan. „Ale chci se přesvědčit, že jsem vám rozuměl správně: podle

vás se Mistři ostrovů, kterým říkáte Zlo či Zlo o sobě, a jejich časoví agenti trvale pohybují v minulosti Mléčné dráhy. je to tak."

„Ano," bez váhání přisvědčil Malok. „Mistry ostrovů jsem nikdy neviděl, ale není pochyb, že byli v lodích, které jsme opravovali. Mluvil jsem však vždy jen s nějakými zástupci velitele."

„Děkuji vám, vaše sdělení je pro nás velice zajímavé a umožňuje nám leccos přehodnotit..."

Rhodan si nechal na obrazovce zvětšit detail z přistávací plochy MA-geniálního na kterou právě dosedlo pět Korvet. Nejdříve vystoupili dva muži, kteří se zřejmě o něčem živě bavili. Ani velké zvětšení pochopitelně neumožňovalo rozeznat obličej, ale Perry věděl o koho jde. Ten vysoký byl major Don Redhorse, menší a rozložitý - Malok, majitel MA-geniálního. Oba muži prošli kolem nastoupené čestné rot, major salutoval a Malok kynul.

Potom se otevřely výstupní komory Korvet a na plochu začaly spořádaně vystupovat čtvercové bytosti v bílých overalech. Nosili je všichni, včetně žen a dětí. Rhodan obdivoval ten návrat Veslařů do poničeného domova. Nebylo v něm nic dramatického. Všichni zřejmě věděli, kam mají jít a co mají dělat. Jednali, jako by tvořili zdravý organismus, v němž každá buňka naprosto přirozeně plní své funkce. Nebylo v tom žádné donucení a přitom jejich výkonnost byla příkladná. A přesto nedosáhli takové výše, jako lidstvo, které k ní šlo od chaotického zápasu všech proti všem postupným a obtížným poznáváním smyslu bytí...

Rhodan usoudil, že už viděl dost a uchýlil se do svého apartmá. Najednou nevěděl, jak dál. V myšlenkách se vracel do minulosti, k dramatickým příběhům dobývání kosmu a dobrodružstvím poznání. Mechanicky stiskl tlačítko automatu na nápoje a bezmyšlenkovitě vypil perlivý nápoj. Když postavil prázdný pohárek na stůl, byl už rozhodnutý. Zamířil do svého archivu, k němuž měl přístup kromě něj jen Atlan.

Stěna před ním se nehlučně rozestoupila a sotva vstoupil, automaticky se rozsvítila světla. Dřevem obkládané stěny byly pokryté tisíci znaků, jejichž význam znali opět jen on a Atlan. ve zdi za každým znakem se ukrývala police, na které byly uloženy nejrozumnější nosiče informací: krystaly, cívky, filmy, kazety.

Dnes však Rhodan nehledal žádný z těchto záznamů z různých dob. Zajímal se o paměťový krystal, který tu byl uložen teprve před

hodinou. Usedl k řídicímu pultu, vložil krystal do přehrávače a zapnul reproduktor. Na obrazovce se objevila černá Malokova tvář a ozval se jeho hlas: „Udílet rozkazy je jedna věc, kontrolovat jejich přesné plnění je věc docela jiná.“

Malok se usmál a odmlčel se, ale jen na chvíli.

„Veslaři jsou někdy nuceni přijímat rozkazy mocných, vždy se je však snaží obházet. Už bych nebyl hoden nazývat se kosmickým inženýrem, kdybych jednal jinak. Ačkoliv mi odebrali menší spojovací čluny ještě než poslali MA-geniál-ního do časové pasti, svých plánů jsem se nevzdal. Bylo vlastně nevyhnutelné, že během čtyřiceti let, co jsme kroužili kolem Washunu, nás objevili další národy, podnikající kosmické lety. My jsme byli také aktivní a navazovali spojení, byť bylo riskantní, ale vyplatilo se to. Podařilo se nám získat dvě kosmické lodi, které jsme upravili podle našich představ. Pomocí těchto lodí jsme se už mohli porozhlédnout po Mléčné dráze. Objevili jsme také Lemury, ačkoliv jsme ještě nevěděli, že jsou to vaši předkové. Jednu loď jsme bohužel ztratili, druhou jsme využili k vybudování stanice na Washunu. Náhlý útok Haluťanů ji však donutil k riskantnímu manévru a teď leží poškozená v pralese na planetě Maahků.“

„Asi byste rádi věděli, proč jsme tu základnu na Washunu vůbec budovali,“ pokračoval Malok po krátké odmlce. „Souvisí to s mentalitou našeho lidu. Jsme volní Veslaři a Veslaři se nenechají k ničemu nutit. Když jsou donuceni sklonit se před silou, neváhají obětovat cokoli, jen aby se z područí vymanili. Byl jsem připravený sám zničit MA-geniálního, aby si Mistři mysleli, že jsme byli zničeni. Raději bychom živořili na Washunu, než sloužili nepříteli, který nás přemohl...“

Rhodan vypnul přístroj. Veslaři a lidé mají společného mnohem víc, než by se dalo usuzovat z rozdílnosti životního způsobu, uvažoval. To však nebylo to nejdůležitější. Především během poslechu si uvědomil, jakou cestou se má brát. A okamžitě se vynořilo tolik konkrétních úkolů, že ani nevěděl, kde začít.

S rozhodným výrazem ve tváři vstal a spěchal na můstek.

„Jen pojd'te dál, nadporučíku!“ zavolal Baar Lun a přikryl zelený krystal na laboratorním stole neprůhledným poklopem. Uwanok vstoupil a ze všeho nejdříve vrhl podezíravý pohled na poklop.

„Ze mě strach mít nemusíte, na mě ten kámen nepůsobí," uklidnil ho Lun a přešel do obývacího pokoje. „Vím, že máte za sebou dlouhou cestu."

„Rozhodně se to tak dá říci, pane," přisvědčil Aino. „Nejdříve pevnina Lemuria na Lemuru, potom měsíční město, Luna-klub, časové oko, putování prostřednictvím nějakého nevysvětlitelného média a konečně transmitter na Daraku. Je toho víc, než rozum stačí zpracovat."

„Nepochybně, nadporučíku," řekl Modulan a podle lidských zvyků natočil Ainovi sklenici Aquavitu a sobě Synthoweinu. „Na váš šťastný návrat!"

Nadporučík se spokojeně zašklebil a přitůkl si s ním. Sklenku vypil na ráz, zapálil si doutník a zeptal se: „Uvažoval jste někdy, jak váš národ vypadal před tím, než začaly mutace, způsobené přizpůsobováním se prostředí?"

„Během bojů o Modul byl nadporučík Eysman přeložen na planetu, která je považována za pravlast mého lidu," odpověděl zešířoka Lun. „Iluzivní krystal mu umožnil duchovní pouť do minulosti Lunu. Během svých halucinací se setkal s mým přímým předkem. Měl úplně lidskou podobu. Nejen, že byl humanoid, ale vypadal jako opravdový Pozemšťan. To samozřejmě otevírá cestu k mnoha spekulacím, jsou to však jen samé domněnky, tak se nelze dobrat pravdy. A mě zajímá jen a jen pravda."

Uwanok dlouho a soustředěně přemýšlel, jakoby chtěl pečlivě promyslet každé slovo, než ho vyřkne. „Možná nás komando Lemur přivede na stopu, pane," řekl konečně.

Modulan ztuhl jako solný sloup a trvalo minutu, než byl schopen vyzvat nadporučíka Uwanoka, aby pokračoval.

Aino ho pak stručně informoval o setkání s falešnými vládními rady a o informacích o rozsáhlé tajné organizaci vědců, která v měsíčním městě M'adun pracuje na sestrojení přístroje, který by mohl přinést informace z budoucnosti, stejně jako z prostoru a z minulosti.

„M'adun," zašeptal zasněně Lun. „Město mých předků na Greenishi-7 se jmenovalo Maa Dun... A jazyk mého nešťastného lidu se nazýval maaduuna. Ještě ho ovládám... Příliš mnoho shod, než abychom to mohli považovat za náhodu. Klan Lunu patřil k vládnoucí vrstvě Modulanu, to asi víte. Klan Lunu a Luna-Klub, to

také může mít souvislost."

„Jsem si jist, že souvislost existuje, pane," prohlásil Uwanok. „Po proniknutí do minulosti jsme objevili velmi mnoho souvislostí. Dověděli jsme se, že lidstvo pochází ze zbytků pozemských Tefrodů. Víme, že Mistři ostrovů přivedli Tefrody ve své době do jejich galaxie. Víme, že přísně zakázali provádět výzkum pohybu v čase. Mohli zjistit, čím se ve skutečnosti Luna-Klub zabývá? Pokud ano, určitě by podnikli drastické kroky, aby zabránili v pokračování započaté práce. Osobně se domnívám, že členové Luna-Klubu i s rodinami byli deportovaní na osamělou planetu v Andromedě, odkud nemohli navázat spojení s Lemury."

Modulan přikývl a navázal: „A když Mistři později zjistili, že mí předkové našli iluzivní krystal a začali s ním experimentovat, planeta, z níž krystaly pocházely, byla proměněna v neobyvatelnou ledovou pouštinu. Zbytek mého lidu byl znovu deportován, tentokrát na planetu Gleam. Tam byl můj lid rozdělen. Degenerovaní příslušníci byli ponecháni na Gleamoru, kdežto ti, kteří prošli mutacemi a vytvořili velice schopnou a energickou populaci byli jako Modulané přestěhováni na Temný svět, kde měli pro Mistry pracovat jako otroci. Ano, tak to asi bylo. Jsem však jediný z mého lidu, kdo poznal pravdu, protože můj lid již neexistuje..."

„ne," vzrušeně protestoval Uwanok. „Váš lid není mrtvý, protože členové Luna-Klubu jsou pouhou zmizelou částí našeho společného lidu!"

Baar Lunova stará tvář se rozzářila. Svě pocity však nedokázal vyjádřit slovy. Jak by také mohl! je těžké vyjádřit pocity člověka, který jako poslední ze svého klanu po desítkách tisících letech opět našel bratry...

Gucky byl rád, že opět může předvést své schopnosti a ochotně vyhověl Kalakově žádosti, aby doručil jeho dar Malokovi. Však se starý Veslař bude divit, až se před ním z ničeho nic zjevím, předem se těšil myšob. Trochu se to však zvrtilo.

Bůhvíproč se Gucky zhmotnil půl metru nad podlahou centrály KA-geniální-ho, ztratil rovnováhu, pustil balíček s darem a potom se i sám rozplácl na podlaze. Čísí silná ruka ho musela postavit na nohy a hluboký hlas se zdvořile zeptal: „Nestalo se vám nic, pane?"

Jen to „pane" pomohlo myšobovi vrátit aspoň duševní rovnováhu. „Vůbec nic, děkuji," odpověděl stroze, ale důstojně. „Nesu dar od

Kalaka, šéfa kosmodromu KA-laciný, jeho váženému kolegovi, šéfovi MA-geniální. To je vše, nashledanou."

Takhle si svou návštěvu na MA-geniálním rozhodně nepředstavoval, ale vztek na sebe, že zkazil svůj zázračný nástup, ho donutil zmizet co nejrychleji. V rozrušení se nedokázal příliš soustředit.

Aspoň tak si vysvětloval skutečnost, že se nezhmotnil na můstku CRESTU III, ale v naprosté tmě, tedy nejspíš v mezihvězdném prostoru.

Vzápětí si však uvědomil, že ani to není pravda. Jeho přilba se automaticky nezaklapla, ale on nezemřel, což by se stalo, kdyby byl ve vzduchoprázdnu. Chtěl přilbu přesto co nejrychleji zavřít, ale to ho už obalil jakýsi zeleně světélkující mrak, nedefinovatelná masa, z níž jakoby na všechny strany vystřelovala stříbřitá pavučina, mizící v nedohlednu. Gucky si matně vzpomínal na jakýsi podobný jev, ale nedokázal ho nijak zařadit.

„Zdravím tě, příteli!" řekl náhle jakýsi hlas, který zazníval přímo v jeho duchu.

„Kdo jsi?" zeptal se telepaticky myšob.

Odpovědí byl tichý smích, a ten matně vzpomínce dodal konkrétnější podobu. Ale to přece není možné, pomyslel si myšob.

„Ale ano. Jsem Dull," odpověděl na tuto myšlenku neznámý. „Už jsme se přece setkali víckrát, nebo si to nepamatuješ?" Dull se opět zasmál. „Pocházím z minulosti, právě z těchto časů. Už jsi o tom slyšel. Za svou dnešní existenci vděčím syntéze dvou strojů..."

„Věc beze jména?"

„Správně, příteli. Ale už mám jméno, během sta tisíce let jsem měl dost času najít si jméno. Jsem Dull."

„Dull! Ano už jsme se setkali...", blekotal zmatený Gucky. „Nebo by bylo správnější říci: my se ještě setkáme?"

„ne, příteli, naše osobní minulost se nemění, i když putujeme v prostoru i čase. Proto jsem tě poznal. Ale bohužel tě musím opustit, ale doufám, že se opět setkáme v budoucnosti, o padesát tisíc let později."

„Počkej přece!" vykřikl Gucky, ale marně, nebyl vyslyšen. Odměnou mu bylo, že se náhle ocitl na můstku CRESTU III.

„Kdes byl tak dlouho?" vyčítavě se ho zeptal Rhodan, i když na něm bylo znát úlevu, že se Gucky konečně vrátil. „Už jsme v

lineárním prostoru a před tím jsme tě čtyři hodiny hledali mezi CRESTEM III a MA-geniálním."

„Čtyři hodiny," opakoval nechápavě Gucky a pak stručně poreferoval o setkání s Dullem.

Chvíli bylo na můstku hrobové ticho. Potom Rhodan řekl: „I já věřím, že najdeme správnou cestu zpátky - do budoucnosti."